

1

ŽVAIGŽDĖ

MĖNESINIS Š. Š. JĖZAUS ŠIRDIES
LAIKRAŠTIS

Nr. 11.

1926 METŲ

LAPKRIČIO MĖN.

T U R I N Y S.

1. „Rožė Paslaptingoji“ — paveikslas.	321
2. Gruodžio mėn. intencija.	325
3. Šv. Valerikas — Mėn. Globėjas	326
4. L. B. Laimės dangus. Eilės.	327
5. K. D. Kristaus Širdis — Meilės Šaltinis!	329
6. L. B. O Dieve! Eilės.	329
7. L. B. * * * Eilės.	330
8. Kun. B. * Andruška Š. J. Atsitiko.	333
9. T. A. M. „Aš trokštu Viešpaties“.	335
10. Kun. Kan. „Dogelis. Švenč. Sakramento Brolija.	337
11. Antrasis dvasinio turinio paveikslas.	337
12. A. B. Kapinėse. Eilės.	338
13. Aukštas Kalnas. Kristus-Karalius.	339
14. G. ir Lakšutė. Kaip išrodo katalikų misijose?	342
15. Šilų Jonukas. Ar Bažnyčia ir jos valdžia prasimanyta?	344
16. Klausimai ir atsakymai.	345
17. A. Kalnas. Rožė Paslaptingoji.	atsivertimas.
18. V. Grigaliūnas-Glovackis. Kunigaikštystės Radvilaitės	347
19. Lietuvos Kat. Jaunimo Eucharistininkų atsišaukimas.	348
20. Pranešimai iš vietų.	349
21. Iš katalikų pasaulio.	
22. Intencijos, aukos, Red. atsakymai, atsiųstos knygos ir skelbimai. Viršelyje.	

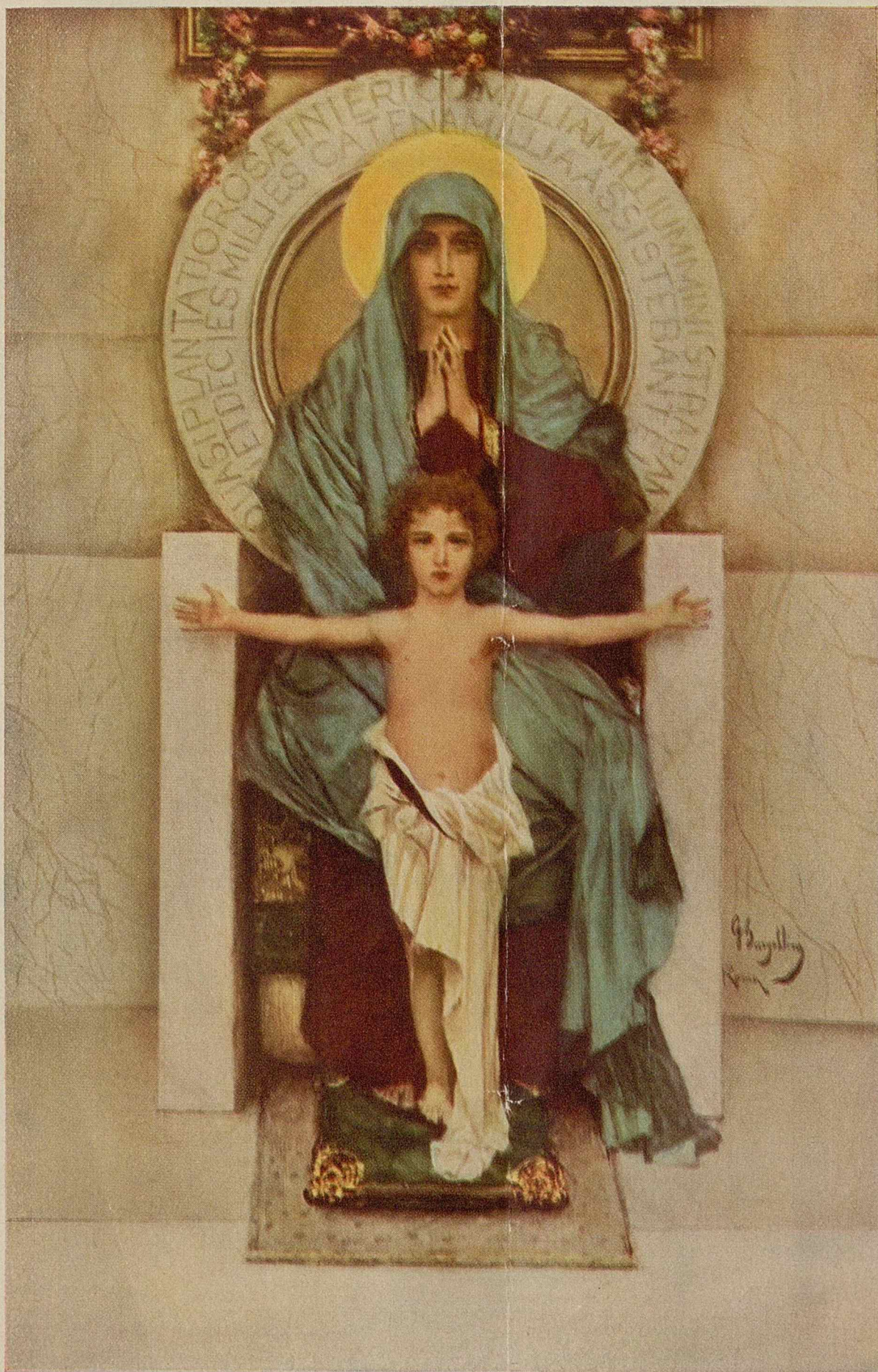
Nauji paveikslai.

Pagaliau „Žvaigždės“ Redakcija vėl susilaukė iš Amerikos daugybę spalvuotų paveikslų. Todėl su šiuo numeriu vėl pradedame dėti po vieną spalvuotąjį dvasinio turinio paveikslą maloniesiems „Žvaigždės“ skaitytojams. Ką reiškia pirmasis „Paslaptingosios Rožės“ paveikslas — ir kas antroje to paveikslų pusėje angliškai parašyta, — paaiškina A. Kalno straipsnelis 345 psl. šito paties numerio.

*Jei ko nors raštinei reik
fornon „Viskas Biūru“ eik*

Kaunas, Laisvės Alėja 50. Tel. 987.

MYSTICAL ROSE

G. Bargellini

Mystical Rose

IN ONE of the loveliest titles of the Litany of Loreto we invoke the aid of the Blessed Virgin, as the "Mystical Rose". By "mystical" we understand spiritual, or mysterious; to our Lady the Church applies the words of Sacred Scripture, spoken originally of Wisdom: "I was exalted . . . as a rose plant in Jericho." The Fathers of the Church, especially in the East, vie with one another in praising Mary and hailing her as the rose of surpassing beauty, chosen to be the Mother of Christ, the fragrance of whose virtues fills the house of God with a sweet odor.

As the rose is the queen of flowers, so our Lady is the Queen of all Saints; her grandeur no tongue can describe; she is the one, spotless Virgin, Mother of God. As the rose symbolizes charity, the queen of all virtues, we are reminded, when we call our Lady the "Mystical Rose", of the ardent love of God that glowed in her heart and of the perfect love of mankind, that made her willing for our sake to share in the sorrows of her Divine Son. The thought of her virtues and of her unrivalled charity should fill our hearts with joy and incite us to sanctify her month by an increase in our love for God and men and an earnest effort to please our dear Mother by the imitation of her holy life.

1926 m.

Nr. 11.

Gruodžio mėn. intencija.

Šventojo Tėvo paskirta ir palaiminta.

**Kad amžinosios Dievo teisės ir visuotinis
V. Jėzaus Kristaus karališkumas būtų
pačių valstybių įstatymais pripažintas.**

Amžinosios Dievo teisės.

Sutverdamas protingus žmones, Dievas tuo pačiu turi teisių, kurių niekas negali nepripažinti. Jis sutvėrė žmones, — todėl Jis yra tų žmonių aukščiausias Viešpats ir Valdovas, Jis turi teisės reikalauti iš žmonių klusnumo, ir Jam turi pasiduoti ne tik tiktai žmonės, bet ir kiekvienas tvarinys. Kas tų teisių Dievui nepripažįsta ir drįsta neigti Dievą, arba gyventi taip, kaip Dievas nenori, tas laužo neliečiamąsias Dievo teises, tas yra nedoriausia būtybė, tas yra pikčiausias ir podraug nelaimingiausias, vis tiek ar jis savo nelaimę nori suprasti ar nenori.

Dievas, sutverdamas žmones, reikalauja iš jų, kad jie Jį pažintų, Jį mylėtų ir tuo būdu Jį garbintų. Ta Dievo teisė, kad Jį visas sutvėrimas garbintų, kyla iš pačios Dievo-Sutvėrėjo esmės. Net piktos valios žmonės turės pripažinti pragare Dievo teisingumą ir tuo būdu Jį garbins.

Visas tas regimasis pasaulis, — tie žvaigždynai, kurie blizga virš mūsų galvų, lyg kokios pasaulio akys, tos jūros ir vandenynai, kurie siūbuoja ir ūžia, tie miškai ir girios, kurios lenkia savo viršūnes Sutvėrėjui, tie žvėrys ir gyvuliai, kurie gyvena giriose arba ganosi pievose, tie paukščiai, kurie pripildo laukus ir miškus savo čiulbėjimu, žemės turtai, kurie puošia mūsų gyvenimus ir lengvina mūsų susisiekimą, tas maistas, tas oras, tas apdaras, kuris tarnauja mūsų kūnui, — pati nerimstanti žmogaus dvasia ir jo sąžinė, — viskas verste verčia žmogų pažinti Dievą. „Dangus pasakoja Dievo garbę ir tvirtumą skelbia Jo rankų darbus“ (Ps. 18, 2). „Kas Jame neregima, Jo amžinoji galybė ir Dievystė, tai nuo pat pasaulio įkūrimo galima pamatyti proto šviesa iš padarytųjų daiktų“ (Rom. 1, 20). Pats žmogaus nepasitenkinimas žemės gėrybėmis, jei tik jo širdis nėra sugedusi, veda prie Dievo, — ir todėl kalbėjo šv. Augustinas: „Sutvėrei mus, Viešpatie, dėl savęs, ir nerami yra mūsų širdis, kol neatilsės Tavėje“.

Kad Dievo pažinimas būtų visiems kuo lengviausiai prieinamas, Dievas siuntė pranašus, o pagaliau ir savo viengimį Sūnų, Kristų, kurs mokė Dievą pažinti. Todėl nepateisinamas yra žmogus, kurs Dievo nepažįsta. Jis yra lyg tas akklasis, kurs manytų, kad nėra saulės ir nėra kitų žmonių, nes jų nemato. O žmogus nepažįsta Dievo dėl to, kad Jo pažinti nenori.

Tačiau Dievas ne tik turi teisę, kad visi žmonės Jį pažintų: Jis turi teisę, kad kiekviena širdis Jį mylėtų. Dievas yra begalinė gėrybė, — todėl Jis yra mylėtinas daugiau už visas kitas gėrybes. „Dievas yra meilė“ (1 Jo. 4, 8). Tverdamas pasaulį, Jis ne savo naudos ieškojo, bet norėjo suteikti tvariniams gėrybių, o žmogų padaryti laimingą. Kaip klysta žmogus, kaip jis daro save nelaimingą, kada jis užmiršęs savo Dievą, pradeda mylėti nuodėmingus savo smagumus daugiau negu Dievą!

Visuotinis Kristaus karališkumas.

Kristus yra Karalius ne tik kaip Dievas, antrasis švenč. Trejybės asmuo, bet ir kaip žmogus, — nes Jis gavo iš Tėvo valdžią ir garbę ir karalystę (Dan. 7, 13-14).

Kad Kristus yra Karalius, tai labai dažnai skelbia šventasis Raštas ir šventoji Dievo Bažnyčia. Senajame Įstatyme Kristus yra skelbiamas kaip ateisiantis Valdovas (Skait. 24, 19), Tėvo paskirtas Karaliumi ant Siono, — Jis paveldės tautas (Ps. 2). Jo karalystė neturės valstybinių ribų, pasizymės teisybės ir ramybės turtais (Pa g. Jer. 23, 5; Dan. 2 44; 7, 13-14; Zach. 9, 9 ir k.). „Mums gimė Kūdikis... ir Jo viešpatavimas padėtas ant Jo peties...“

Jo viešpatavimas dauginsis, ir ramybei nebus galo; Jis sėdės Dovo do sote ir jo karalystėje“, taip pranašauja Izaijas (9, 6-7).

Pats Kristus, skelbiamas Archangelo, kad Jo karalystei nebus galo (Luk. 1, 32-33), dažnai liudijo savo karališkumą (Mat. 25, 31-40; Jo. 18, 37), ir iškilmingai tikrino, kad Jam yra duota visa valdžia danguje ir žemėje (Mat. 28, 18). Todel ir Apaštalai skelbia Kristų Karalių (Apr. 1, 5; 19, 16; Žyd. 1, 2; 1. Kor. 15, 25).

Katalikų Bažnyčia, kuri yra Kristaus karalystė žemėje, išisų amžių bėgyje garbina Kristų, kaipo karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį, kurio karalystė turi apimti visus žmones ir kraštus.

Jo kilmė. Kristaus karališkumas kyla iš susijungimo Jo žmogiškosios prigimties su amžinojo Žodžio dievyste; todėl visas sutvėrimas turi garbinti ne tik Kristaus dievybę, bet ir Kristaus žmogystę, ir jai reikšti klusnumo.

Be to dar Kristaus teisė mums viešpatuoti kyla ir iš to fakto, kad Jis mus atpirko. Ne vien mūsų Viešpats yra mums Kristus, bet ir mus mylintis Atpirkėjas. „Jūs esate atpirkti... brangių krauju Kristaus, kaipo nesutepto ir be ydos Avinėlio“ (1 Petr. 1, 18-19), — „atpirkti didžia kaina“ (1 Kor. 6, 20).

Kristaus valdžios pobūdis.

Kristaus valdžia pirmoj vietoj yra dvasinė ir liečia dvasinius dalykus. Į Jo karalystę įeinama tikėjimu ir krikštu, ir gaunama dvasinių gėrybių.

Bet Kristus turėjo aukščiausią valdžią visiems tvariniams, todėl ir valstybės dalykams. Tiesa, civilę valdžią Kristus paliko valstybėms. Tačiau Kristaus dvasinei valdžiai turi visiškai pasiduoti ne tik atskiri žmonės, bet ir valstybės. Jis yra ne tik atskiriems žmonėms, bet ir visuomenėms ir valstybėms išlaikymo ir gerovės šaltinis. Nes juk valstybė yra atskirų žmonių rinkinys: jei atskiri žmonės turi Kristaus klausyti, tai Jo turi klausyti ir pati valstybė, kuri iš atskirų žmonių susideda.

Civilės bei politinės valdžios pareigos Dievui, Kristui ir Jo Bažnyčiai.

Katalikas, jei jis nori pasilikti kataliku, turi smerkti taip vadinamą „laicizmą“ arba valstybinį supasaulėjimą, kurs neigia Dievą, nepažįsta Atpirkėjo Kristaus, atmeta Jo Bažnyčią. Katalikas, jei jis yra katalikas, turi smerkti ir švelnesnį laicizmą, kurs skelbia, kad valstybėje valdžia turi taip elgtis, lyg kad Krikščionybė teliestų tik privačius atskirus žmones, bet ne piliečius ir ne pačią valstybės valdžią; — valstybės valdžia turinti nepaisyti Krikščionybės. Žmonės, kurie tokį laicizmą skelbia, praktiškai yra bedieviai: jie rėkia su Kristaus neprieteliais: „Mes nenorime, kad šis mums viešpatuotų!“ Ypač prieš tokią laicizmo paklaidą dabartinis šventasis Tėvas Pijus XI paskelbė Kristaus karališkumą.

Kristaus karališkumas nėra vien tušti žodžiai; priešingai, kaip ir pats Jo dieviškasis tikėjimas, Jo karališkoji valdžia turi

valdyti mūsų elgesius ir darbus. Nes Krikščionybė apima tiesas, kurios reikia tikėti ir praktikoje pildyti. Tokią pareigą turi ne vien atskiri žmonės, bet ir tautos ir valstybės. Tą tiesą primena mums šventasis Tėvas Pijus XI, pernai metų paskelbto enciklikoje „Quas primas“.

Kad tą tiesą lengviau suprastumėm, priminkime sau trumpai, remdamies sveiku protu, mūsų tikėjimu ir Bažnyčios mokslu, kokios yra valstybės pareigos Dievui, Kristui ir Jo Bažnyčiai.

a) Kiekviena teisėta valdžia yra iš Dievo (Rom. 13, 1), vadinasi, valdžia šeimynoj, valstybėj ir Bažnyčioj turi dievišką kilmę. Nes valdžia tėra tam tikras dalyvavimas Dievo tėviškume; kadangi šeimyną, valstybę ir Bažnyčią įsteigė Dievas, tai ir valdžią, kuri randasi šeimynoj, valstybėj ir Bažnyčioj, įsteigė Dievas. Dievui taip norint, vaikai turi klausyti savo tėvų, piliečiai — savo teisėtos valdžios, tikintieji — Bažnyčios.

Tačiau Dievo Apvaizda ne tik valdžią įsteigė, bet ir tam tikrus įstatymus leido. Vienus tų įstatymų Dievas paskelbė tuo būdu, kad mes juos pažįstame pačiu mūsų sveiku protu, pav. „Neužmušk“, „Nevok“, „Nešmeižk“ ir k. — tie yra prigimtieji įstatymai; kitus įstatymus Dievas paskelbė, duodamas žmonijai Apreiškimą per pranašus, Apaštalus, o ypač per Kristų.

Bet tie Dievo įstatymai tėra bendresni. O tuo tarpu mums reikia įstatymų, kurie, keičiantis žmonių gyvenimo sąlygoms, būtų pritaikomi smulkesniems atsitikimams. Todėl, savaime aišku, Dievas norėjo, kad valstybės valdžia turėtų teisės leisti įstatymus, kurie arčiau apibrėžtų prigimtuosius Dievo įstatymus ir derintų juos žmonių santykiams. Bet valstybės valdžia neturi teisės leisti jokių įstatymų, kurie būtų priešingi Dievo įstatymams. Kas prie tokių įstatymų leidimo prisideda, tas daro nedorybę ir sunkiai atsakys Dievui.

Be to, kadangi ir atskiri piliečiai turi pareigą pripažinti Dievą savo Viešpačiu ir Karaliumi, kadangi ir patys valstybės valdovai turės duoti atskaitą Dievui, tai valstybė, jei ji neatsižvelgia į Dievo įstatymus, laužo švenčiausias žmogaus sąžinės teises ir mindžioja Dievo teises.

b) Bažnyčios valdžia yra aukštesnė už valdžią, kuri yra šeimynoj ir valstybėj, — nes ją įsteigė betarpiškai pats Kristus. Tačiau ta aukštesnybė ne taip reikia suprasti, lyg ji šeimynai ir valstybei atimtų tą valdžią, kuri joms iš pačios jų prigimties dera. Bet Bažnyčia turi teisę budėti, kad šeimyna ir valstybė, siekdama savo tikslo, neprasilenktų su Dievo įstatymu, kurio sergėtoja ji yra Kristaus pastatyta.

Kristus aiškiai kalbėjo: „Atiduokite, kas ciesoriaus ciesoriui, ir kas Dievo Dievui“. Taip sakydamas, Kristus nė kiek nemanė, kad valstybė ir Bažnyčia taip turėtų elgtis, kad viena antros nepripažintų. Priešingai: abi savo atskiriomis teisėmis ir savu būdu turi vesti žmogų prie savųjų tikslų, bet to negalima įvykdyti, jei tas pats žmogus, kurs yra pilietis ir drauge tikintis

katalikas, neklausytų tų abejų teisėtų valdžių. O kadangi valstybės valdžia gali klysti ir todėl patekti į prieštaravimus Dievo įstatymams, todėl valstybės ir Bažnyčios valdžia turi susitarti ir sutikti, kad Dievo teisės būtų neliečiamos ir kad amžinieji žmonių dalykai būtų daugiau branginami, negu kuri nors žemiškoji valstybės nauda.

Išvada.

Valstybių valdžios turi pripažinti Kristų Karaliumi tuo būdu, kad atmetusios laicizmą, jos turi tautų valdyme taikintis prie krikščioniškųjų dėsnių, būtent pripažinti Dievą, pripažinti Kristaus mokslą, leisti įstatymus, sutinkančius su Dievo įstatymais ir krikščioniškąja dorove. O jei dar iš valstybės pusės būtų padarytas viešas ir iškilningas aktas, kuriuo net įstatymo keliu būtų pripažintas visuotinis Kristaus karališkumas, tai toks aktas būtų deramas atlyginimas už valstybių apostaziją (atsimetimą) nuo Kristaus.

Visi katalikai, o ypač M. A. nariai, turi melstis per gruodžio mėnesį, kad mūsų širdyse, šeimynose ir valstybėse viešpatautų Kristus, rastų jose tikrą meilę ir klusnumą, ir kad valstybė pripažintų Jį krikščioniškųjų įstatymų leidimu ir vykdymu, nelaužant Dievo, Bažnyčios ir sąžinės teisių.

Mintys mąstymui.

1. Jo vardas—Dievo Žodis; ant savo apdaro ir ant savo strėnos Jis turi parašyta: Karalių Karalius ir viešpataujančiųjų Viešpats (Apr. 19, 13—16).
2. Jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius, ir jo karaliumi nebus galo (Luk. 1, 32—33).
3. Vertas yra Avinėlis, kurs buvo užmuštas, imti galybę ir dievybę ir garbę (Apr. 6, 12).

Gruodžio mėnesio Globėjas šv. Valerikas, gruodžio mėn. 12 dieną.

Tą dieną M. A. nariai, priimdami šv. Komuniją, gauna visuotinius atlaisdus.

Valerikas, savo jaunystėje ganydamas avis, giedodavo šventas giesmes; širdingoj maldoj jo jauna siela nuo žaliuojančiųjų ganyklų kildavo prie Dievo. Bet jam atėjo didelis susirūpinimas, kai jis suprato, kad jis geriau pažintų Dievą, jei turėtų mokslo. Kiti vaikai lankė mokyklą,—o jis, vargingas piemenėlis, turi pasilikti be mokslo. Ir tryško gausios ašaros per ištroškusio mokslo vaiko veidus. Pagaliau jis surado geradarį mokytoją, kuris apsiėmė liuoslaikiais išmokinti jį bent skaityti. Išmokęs skaityti, Valerikas tuoj ėmėsi mokintis atmintinai Dovido Psalmių, kad geriau galėtų Dievą garbinti. Turėdamas didelio džiaugsmo

Dievo garbinime, jis pasiryžo tapti vienuoliu Autumno vienuolyne. Ten savo kukliu, dievotu ir išmintingu elgesiu jis laimėjo palankumą vyresniojo, kurs jam skyrė eiti teologijos mokslus. Savo nusižeminime Valerikas nė nelaukė tokios laimės.

Valerikas greitai laiku padarė didžios pažangos dorybėse ir moksle, taip kad jis buvo laikomas kaipo dievočiausias ir mokyčiausias to vienuolyno vyras. Bet pagarba, kurią jam kiti rodydavo, kėlė jame liūdesio; todėl jis prašė leidimo persikelti į kitus vienuolyno namus, kame jam vadovavo šv. Kolumbanas. Tasai, bandydamas Valeriko nusižeminimą, pasiuntė jį darbuotis darže. Nors Valerikas būtų norėjęs vėrciau mokintis, bet jis paklausė vyresniojo ir veido prakaitė dirbo darže. Netrukus pats Dievas išaukštino savo tarną. Del lietingo oro, visų daržus apniko vabalai ir juos sunaikino, bet Valeriko daržas liko nepaliestas. „Štai, Dievo palaiminimas“, kalbėjo jo sąbroliai. Šventasis priskyrė tą Dievo Apvaizdos globą kitų brolių maldoms.

Garbė, kurios Valerikas taip vengė, vėl ėmė jį sekti, ir jis turėjo net vienuoliją laikinai valdyti. Tačiau netrukus, leidžiant vyriausybei, jis paliko vienuolyną, ir pradėjo darbuotis misijonieriu, atversdamas daug stabmeldžių. Susirinko kitų jo sekėjų, kuriems padedant Valerikas nenuilstamai darbavosi iki pat savo palaimintos mirties, kuri įvyko 622 metais.

Pritaikymas. Valerikas vengė garbės, o ji visur jį sekė, — nes Dievas išaukština tuos, kurie save žemina. Puikybė gi eina prieš nupuolimą. Stengsiuos nusižeminime tarnauti Dievui.

Laimės dangus.

Jėzau, Tavoji man Širdis tebus
Žemės kelionėj vien laimės dangus.
Jojon žiūrėsiu, kada ilgesys
Širdį varguolę mano bekankins.

Kas Tu man būsi, kaip Tau pasakyt,
Kokį Tau vardą aš duoti galėč
Motina? Tėvas? Ar draugas gal tas,
Kuris savo meilėj mane tesupras?

Bet man jau per maža kilniųjų vardų!..
Iš jų Tau vardo išrinkt negaliu.
Tu esi didis, taip šventas, galingas...
Kas Tave myli — palieka laimingas...

Kas man ši žemė prieš Tavąjį Veidą,
Kas tieji žmonės, kuriuos aš apleidau.
Tave pamilęs vien laimėj skėstu...
Kokį gi vardą Tau duoti galiu?!

L. B.

Kristaus Širdis — meilės šaltinis.

Aš turū ką nors mylėti, turū ko siekti, su kuo kalbėtis, nes tą matau ir kitus darant. Vieni myli šios žemės asmenis, prie kurių dažniausiai juos traukia kūno meilė ar grožis, kiti myli šios žemės turtus, dar kiti meną ir mokslą, muziką ir įvairių skambančių akordų garsus, ar pačios gamtos ar žmogaus sudarytų. Kiekvienas iš prigimties prie ko nors yra palinkęs ir todėl jis stato sau uždavinį tą mėgiamąją sritį giliau pažinti ir su jos pagalba lengviau šį gyvenimą tvarkyti. Bet yra dar viena meilės sritis, kuriai pasiduoda ne vienas koks nors asmuo, ne vienos tautos žmonės, bet ištiso pasaulio sielos — tai Kristaus Širdis.

Kam aš Ją myliu?

Pasakyk man, siela, kam tu myli šį pasaulį, tuos žmones? Sakysi gal, kad jie yra malonūs, kad jie tau teikia pasigėrėjimo bei naudos. O gal dar juos mylėdamas tikiesi ir iš jų tokios pat meilės susilaukti? Aš myliu Kristaus Širdį ne dėl Jos grožio, nes to nematau, bet myliu todėl, kad ta Širdis mane numylėjo ir kad tik Joje vienoje aš tegaliu rasti tikros ramybės, tikro širdies džiaugsmo. Čia aš neklystu, nes toji Širdis, kuomet aš Ją priartinu prie savęs, suteikia man amžinybei reikalingų dalykų. Ji yra klusni: užtenka iš manęs menko atsidūsėjimo, kurs plauktų iš skaisčios širdies, — ir Ji girdi ir tuoju skubinasi man į pagalbą. Myliu aš tą Širdį ir dėl to, kad Ji dėl manęs daug yra nukentėjusi ir dar net dabar kenčia. Ji kantri, nužeminta, laukia tik tos valandos, kuomet visi Ją pamils, kuomet vietoje tų piktžodžių, barnių ir peštynių, išgirs Jai prielankius žodžius. Toji Širdis, kurią aš myliu buvo kalaviju perverta, buvo žiauriausiai niekinama, o tačiau ji pati visa tai iš tikros meilės kentėjo. Ta Širdis yra man Prieteliu, kurs užjaučia draugą, yra man Vadu, kurs rodo mano sielai tą vargų kelelį, vedantį į laimingesnę gyvenimą. Taigi, jei aš kenčiu — su Kristaus Širdimi, jei džiaugiuosi — su Kristaus Širdimi, nors mane pasauly visi žmonės apleistų, bet Kristaus Širdis, visuomet arti manęs palieka. Kas man vargas ir rūpesčiai, kas kančia ir nepasisekimai, jei aš esu drauge su dieviška Širdimi?

Kuo gi pasireiškia mano meilė į Jėzaus Širdį?

Jei kas myli pasaulį su jo visa tūštybe, tą meilę mes greitai pastebime. Mylimas dalykas visuomet yra atmintyje. Kur tik aš būčiau, ką tik daryčiau, mąstyčiau ir t. t. galiu visuomet prisiminti tą Širdį. Taigi aš dvasiniu būdu su ta Širdimi santykiuju.

Kad palaikyti santykius turū save pergalėti. Kūnas yra mano įrankis amžinai laimei įgyti, bet tas įrankis yra tikrai pavojingas; taigi aš privalau jį laikyti savo valdžioje: jo nelepinti nei valgiu nei pailsiu. Kūnas nėra man koks papuošalas, kuriuo

aš prieš žmones didžioočiaus, puikinočiaus, kartais dar nepadoriai ji rėdydamas. Todel ir man reikia laikyti drausmėje savo akis: nežiūrėti ten, iš kur tikiuos susilauksias pavojaus. Savo ausimis turėčiau: klausyti kilnių, dorų kalbų, o prieš visa kas mane piktina nugręžti jas. Mano liežuvis tekalba apie Dievo, doros ar artimo meilę, pritraukiančius žodžius, o saugojas apkalbų, šmeižto bei įvairių piktazodžiavimų, su jais veikliai kovodamas. Mano mintys tai ne vaikų žaislai, kuriais galima būtų žaisti, bet įrankis man kas kartą labiau tobulintis Kristaus dvasioje, ir todel aš temąstau apie mano paskyrimą, bei apie amžinųjų dalykų atsiekimą. Valia tebūna tvirta, tenepasiduoda kitų vylingiems įkalbinėjimams, ir atspari prieš įvairias kūno, pasaulio ir piktos dvasios pagundas.

Man čia žemėje yra tikrai pavojingas gyvenimas, nes kliūčių, kurios trukdo mano pirmyneigai pasitaiko kiekviename žingsnyje. Kad nesuklupti, šauksiuos į Kristaus Širdį, iš Jos maldausiu jėgų ir užtarimo. Tuomet tai ir bus mano malda. Žinoma, melsiuos aš ir tuomet, kuomet man viskas gerai seksis, aš už tai ir būsiu Jai dėkingas. Melsiuosi ir už kitas sielas, kad jas ta Širdis neapleistų, ir kad jos iš to sielos ir kūno nupuolimo pakiltų.

Noriu būti kantrus savo kentėjimuose, nes ta Širdis yra kantri; niekur nieieškoti puikybės ar garbės, nes ta Širdis buvo ir yra pažeminta. Trokštu labiau pamilti neturtą, nes ir toji Širdis ji mėgsta; būti klusnus, kaip kad toji Širdis. Del tos Širdies jau nesigailėsiu nei trūso nei vargo, kad Jai prideramą garbę nuo kitų sielų pelnyti, kad tik Ji viena būtų visų labiausiai mylima.

Ko toji Širdis nuo manęs reikalauja?

Šventas Povilas mus užtikrina, jei mes su Kristumi mirsime (varžydamį savo kūną, marindami mintis, geismus, troškimus ir t. t.). Tai su Kristumi prisikėlę džiaugsimės ir linksminsimės.

Mano sūnau, be abejo, šaukia Kristus, duok man savo širdį. Jei kuri širdis pamilsta kito širdį, tai jos troškimas yra greičiau su ja susivienyti. Taip ir Kristaus Širdis: Ji mus myli, Ji del mūsų kenčia, Ji nori su mumis susivienijusi džiaugtis ir linksminintis. Kaip meili Jam darosi mūsų širdis, išpuošta dorybėmis, skaisči širdis, deganti vien Dievo meile!

Tik skaisčios širdys Dievą regės, tik joms bus leista glauštis prie Kristaus Širdies. Tai aš suprantu ir del tos priežasties privalau visomis jėgomis vengti nuodėmės, jei kartais per nelaimę jos prisileisčiau, tuojau noriu už ją atgailoti ir verkti, nes tuomet meilės šaltinis yra man uždaras.—Tėve, nusidėjau prieš dangų ir Tave, nebesu vertas Tavo sūnumi vadintis, gelbėk mane, nes nedorybės prislėgė mane ir aš Jau skėstu! Aš dedu visą viltį toje Širdyje, nes gerai žinau, jog iš kitur veltui tikėčiaus pagalbos. Aš tvirtai tikiu, jog Ji manęs išklausys. „Nes pas Viešpatį yra pasigailėjimas ir gausi Jo pagalba“... „Jei Tu, Viešpatie, žiūrėsi neteisybės, Viešpatie, kas beįsilaikys?“ šaukia giliai sujaudinta mano širdis su Psalmininku.

Apgailestavęs savo nuodėmes trokštu net kasdieną artintis į pokylį prie Kristaus stalo, kad jau daugiau iš tikrųjų nebenusidėti. Šv. Komunijos diena, tai džiaugsmo diena. Kiekvieną valandą jaučiuosi esąs laimingas, nes tuomet mano širdis yra susijusi su Kristaus širdimi.

Toji širdis nuo manęs reikalauja ištvermės. Gyvenimas — tai kova su kliūtimis, su įvairiomis priešingybėmis. Aš turiu atsiminti, jog ne pats sau gyvenu, arba ne dėl žmonių akių, tik tam, kad tinkamai sutvarkęs šį gyvenimą, kad kitų širdis pritraukęs prie Jėzaus širdies ir nupelnęs jai prarastą garbę, galėčiau amžinai su Kristumi viešpatauti. Toji širdis aiškiai man sako: „Nepamirk šio pasaulio, neprisirink prie šios žemės turtų — mamonos, pamink visas tuštybes po savo kojų, išsižadėk savosios valios ir sek Kristų, nes tik už tokį gyvenimą laukia tavęs užmokesnis!“

O, kaip graži atrodo pavasario saulė, jei ne savo auksiniu rūbu, tai bent savo maloniais spinduliais. Kaip greit jos paraginti atbunda žalumynai, skleidžiasi medžiai, gėlėmis puošiasi pievos ir laukai. Kiek malonių paukštelių čiulbėsių, kiek visur gyvumo: pilnas oras sparnuočių, pilni medžiai, margaplunksnių, pilnos samanų mažų vabalėlių; visi juda ir kruta, visi garbina Dievą. Panaši tai pavasario saulei yra Kristaus širdis. Kiek sielų Ji išbudina iš apsnūdimo, kurios džiaugiasi Jos globoje. Pagaliau atėjus vasarai — kaitroms, tu skubinies prie kupino vandens šaltinio, kad ten truputį atgaivinti nuvargusį ir ištroškusį kūną. Tas šaltinis tai ir yra Kristaus širdis.

K. D.

O Dieve!

O Dieve, o Dieve, kaip geras esi,
Kad man nors lašelį kartybių skiri.
Nors gert jų nenoriu, — nekartą verkiu,
Bet Tavo malonę išgėręs jaučiu...
Jaučiu, kad prie manęs arčiau ateini...
O žmonės, o žmonės... bemašos toli.

Daugiau duok man Dieve,
Daugiau tų skausmų!
Aš Tavęs pamilti nestengiu be jėgų. L. B.

*

Kas ieško žemės ne dangaus, —
Varguol s amžiams apsigaus!
Kas Dievą ras — čia laimėj skęs,
O ten, o ten, per amžius švęs,
Švęs šventę amžiną dangaus.

L. B.

Atsitiko...

Viename Lietuvos šodžiuije nesenai gyveno ūkininkas Jonas Šapas. Jis turėjo nemaža žemės ir ūkį neblogai tvarkė. Būdamas jaunas, jis buvo dievobaimingas vyras: tada jis nė suprasti negalėjo, kaip galima gyvenime būti bedieviu. Baigęs rusų laikais liaudies mokyklą, jis ėmėsi lietuviškų knygų. Be galo mėgdavo skaityti. Jis skaitė visas knygas ir laikraščius, kurie tik jam į rankas patekdavo. Skaitė jis ir tokius raštus, kurie šmeižia ir žemina kunigus, skaitė apie Bažnyčios „nedorybes“, skaitė, kad žmogus esąs gyvulys, skaitė, kad Dievo nebireikia, — nes Jį kunigai prasimanę. Dar jis turėjo ir savo paties sąskaitų su parapijos klebonu, kurs jį tėviškai įspėjo, kad jis mestų šalin skaites tokius dalykus. Šapas supyko ant kunigo ir užsikirto. — „Aš galiu ir be kunigo, ir be Bažnyčios gyventi!“ Ir jau nuo to laiko į bažnyčią nebesilankė. Žodžiu, jis tapo „pažangus“, „susi-praęs“, „tikras demokratas“, — o kunigus — jei tik būtų įmanęs, būtų iš karto visus prarijęs. Pagal savo pažiūras jis ir savo šeimyną perdirbo. Įtikino žmoną ir vaikus, kad Dievo nesama, o kunigai esą didžiausi nedorėliai. Du savo vaiku dar buvo pakrikštydinęs, o trijų jaunesniųjų nė krikštyti neleido.

To dar Šapui negana. Jis pradėjo skleisti bedievystę ir savo kaimynų tarpe. Būdamas iškaltas, daug skaitęs ir sumanus, jis greitai įtikino kitus. Netrukus beveik visas jo sodžius buvo bedieviškas. Kunigas kalėdodamas turėdavo aplenkti tą sodžių, nes girdėdavo grąsinimų, kad sodžiuije žmonės nori jį užmušti.

Taip tat dalykai tęsėsi gana ilgai. Tačiau laikas vykdė savo uždavinį: jis uždėjo Šapui ant pečių šešių dešimtų metų našta ir skubinau stūmė jo gyvenimą prie galo.

Buvo šalta žiema. Jonas Šapas persišaldęs susirgo. Ilgai gulėjo jis lovoj, lankomas gydytojo, ir laukė, koks bus ligos galas. Dabar jis turėjo laiko pagalvot apie žmogaus gyvenimą ir jo galą. Jam pasidaro gaila to amžiaus, kurį jis praleido bedievystėje, — jis jaučia, kaip jį paima baimė tik pagalvojus, kas bus po mirties, o kažkoks ilgesys Dievo, su kuriuo jis gyveno jaunystėje, nuolat verčia jį svarstyti savo padėtį.

Bet kaip jis dabar grįš prie Dievo, kurio nekenė, kaip jis kvies kunigą, kurį tiek kartų drauge su vaikais keikė? Jis nedrįsta išsakyti vaikams apie tai nė užsiminti.

Vieną kartą jis pradėjo nedrąsiai savo vaikus bandyti:

— Vaikeliai, jei aš numirčiau, kur jūs mane palaidotumėt?

— Palaidosime tave, tėti, geriausia čia pat mūsų sode po obelimi, — atsakė vyresnysis, pasitaręs su kitais vaikais.

— Ne, vaikeliai. Vis tik būtų gera, kad švęstoj žemelėj būčiau palaidotas...

— Tėti, kas tau į galvą atėjo? Juk bažnyčios kapai tėra tiems, kurie tiki į Dievą ir laikosi kunigų-dykaduonių skverno.

Mes netikime, ir tokių dalykų nepripažįstame. Palikime kapus tiems, kurie senų prietarų laikosi...

— Ne, vaikeli. Vis tik būtų geriau pašventintoj žemelėj ilsėtis...

— Nesulauksi to iš mūsų! Mus išmokei atmesti senus prietarus, — mes už tat esam dėkingi. Nereikia mums nė švęstos žemės. Palaidosime sode po obelį.

Senis suprato, kad jis veltui spirsis. Tačiau liga eina smarkyn, karštis pasikartoja, kūnas silpsta, gyvybė nuo jo tarytum bėga. Taip jausdamas, senukas stačiai pareikalavo:

— Vaikai, parvežkit man kunigą.

— Tėti, ar tu iš proto išėjai! Mes kunigus keikėm ir keiksim.

Visą sodžių padarėm netikintį. O dabar jam kunigo reikia. Nesulauksi, kol mes gyvi esam.

Tėvas nutilo. Vaikai jį pradėjo saugoti, kad kartais jis neparašytų kaimynų kunigo parvežti. Bet ir kaimynai buvo bedieviai.

Tačiau senukui būtinai reikėjo kunigo: jis norėjo numirti, kaip žmogus katalikas. Todel vieną naktį jis pastebėjęs, kad jo vaikai sumigo, atsikėlė iš lovos, apsisiautė antklode, įsispyrė basnirčia į klumpius ir išėjo į kitą sodžių. Keias užpustytas, šalta. Ligonis nieko nepaiso. Svyruodamas ir parpuldamas jis nuėjo į kitą sodžių ir atidaręs vienų namų duris, įgriuvo į trobą ir prarado žadą. Visa šeimyna su nusistebėjimu žiūrėjo į pažįstamą bedievį. Atgaivino jį ir paguldė į lovą.

— Kunigo man reikia, kaibėjo atsipeikėjęs ligonis. — Aš atėjau prašyti parvežti man kunigą. Lig šiol bepročiavau, paniekinęs tikėjimą, subedievinau savo šeimyną ir sodžių. Dabar amžinybės akivaizdą noriu visa atitaisyti. Tu esi bažnytinio komiteto narys. Vaikai man kunigo neduoda. Parvežk man kunigą.

— Gerai, — atsakė nustebęs šeimininkas. Tuoj liepsiu kinkyti ir parvešiu. O tuo tarpu pasistenk užmigti.

— Ne, ne, — atsakė ligonis. Aš noriu, kad man parvežtum kunigą į mano namus. Ten aš piktinau kitus, ten ir papiktinimo atitaisymą noriu pradėti.

Šeimininkas nuvežė ligonį į jo namus ir paguldė lovoj, išvažiavo kunigo.

* * *

Prašau, kunigėli, pas ligonį, — kalbėjo šeimininkas, sveikindamas kunigą.

Kas taip susirgo?

— Pas Joną Šapą.

— Ne, ką kalbi! Juk jo vaikai neseniai grasino mane užmušti.

— Aš pats ir atvažiavau. Užtikrinu, nieko pikto neatsitiks.

Kunigas, paėmęs švenčiausiąjį, išvažiavo.

* * *

Nuvažiavęs pas Šapą. Žmonių susirinko tiesiog minia, tarytum į atlaidus. Iš tolimų kaimų žmonės atbėgo pamatyti, kaip garsus bedievis priims kunigą. Didelė troba ir kiemas pilnas žmonių. Tačiau ligonio vaikų nesimatė.

Ligonis atliko išpažintį ir priėmęs paskutinius Sakramentus, tyliai meldėsi. Tik kartais ašara riedėjo per jo veidą. Kunigas atsisveikinęs sėdo į vežimą. Bet staiga ligonis pakvietė jį atgal.

Kunigui įėjus, ligonis atsisėdo ant lovos ir apsisiautė kailiniais. Iš kiemo pro visus langus žiūrėjo žmonės, o troba pilna prisigrūdė. Ligonis pradėjo kalbėti. Jo balsas ramus, bet jaučiama gilaus susiaudinimo. Pasakoja jis, kaip jis paklydo, kaip Dievą niekino, kaip jo bažnyčios ir kunigų neapkentė, kaip jis stengė savo sąžinę nuraminti, kaip jis tame laike visad buvo nelaimingas, kaip jis dabar, kada prisiartinio amžinybė, kurion jis netrukus pateks, metęs savo beprotystę, nori atlyginti Dievui už skriaudas ir atitaisyti papiktinimą, — prašė sodžiaus, mesti bedievybę ir grįžti prie Kristaus. — Retai kame pamokslininkas taip kalba, kaip kalbėjo senelis. Žmonės suklaupę verkė. Nė kunigas negalėjo ašarų sulaikyti. Baigus kalbėti, kunigas paspaudė senukui ranką ir išvažiavo.

* * *

Numirė Jonas Šapas. Jo pašarvotas kūnas gulėjo troboj, kurioj jis buvo gyvenęs. Nebuvo ten kryžiaus, nei žvakių. Niekas čia nesimeldė. Vaikai atmetė „senus prietarus“... Neleido jie savo tėvo nė kapuose palaidoti; neprašė nei Mišių, nei varpai jo nepalydėjo. Netoli sodžiaus ant kalno buvo seni kapeliai, kame seniau maro metu buvo laidojama. Ten bedieviai vaikai užkasė savo tėvą. O kryžių? Ne vaikai jį statys. Gailestingas kaimynas pastatė medinį kryžių, kurs skeloė, kad Kristus yra mirusiojo viltis. Paklydusi avelė dabar jau ilsisi Oerojo Ganytojo prieglobstyj...

* * *

Namuose slinko liūdnos skaudžios dienos. Subedievėjęs sodžius subruzdė. Tokia jų buvusio vado mirtis padarė neužtrinamo įspūdžio. Senai jau sodžius nerimo. Gyventojai jautė, kaip jų dora nupuolė, kaip pasileidimas, vagystės, kerštas įsigalėjo. Dabar po Šapo mirties ir jiems pasidarė ilgu geresnio gyvenimo. Slapstydamies nuo kits kito ėmė vaikščioti į bažnyčią ir išpažinties. Kiti, bedievybės karštuoliai, keikėsi ir grumojo padegti kiekvieną, kurs tik eis į bažnyčią, — tačiau nė tai nieko negelbėjo. Netrukus ir patys karštuoliai pradėjo svyruoti...

Sunkiau buvo Šapo vaikams. Da vyresnieji, kurie dar buvo krikštyti, pradėjo vaikščioti į tolesnes bažnyčias, kame jie buvo nežinomi. Bet ką darys kiti trys, kurie nekrikštyti? — Po ilgo krimitimosi, jie nukeliavo toli į kelintą parapiją ir ten priėmė krikštą, — nes savo parapijoj — gėda. Visa Šapo šeimyna po vargo ir klaidžiojimo sugrįžo prie Kristaus, kurs maloniai priėmė paklydusius sūnus, teikdamas jiems atleidimą.

Taip nesenai atsitiko viename Lietuvos kaime, kurio vardo tyčiomis neminime.

Kun. B. Andruska S. J.

„Aš trokštu Viešpaties!“

Tai buvo maža mergaitė, kokios dvylikos metų amžiaus. Ji buvo vienintelė Izraelio tautos duktė. Dabar ji gulėjo ant mirties patalo ir vis ilgėjosi Jėzaus, to nuoširdaus vaikelių Draugo. Ji troško, kad Išganytojas ją atlankytų ir pagydytų. Ir štai Malonysis Kristus, rodos, jau išgirdo tylią tos kankinės maldą ir tuojau apleidžia savo pamokslus ir žmonių minias, kurios klausėsi Jo žodžių. Jis skubinasi prie tosios mažutės ligonės, kuri taip labai Jojo laukė. Išganytoją patraukė josios tyras, lyg baltos lelijos, nekaltumas. Ir tas nekaltas jos širdies ilgesys bei pasiikėjimas išprašė nuo Išganytojo vieną didžiausių Jo stebuklų.

Nekitaip elgėsi Romoje ir šv. Agnietė, kuri vos tryliktus metus eidama, kasdien ieškojo ramybės ir džiaugsmo pas savo Sužieduotinio Kristaus altorių katakombose. Jos nekaltoji širdelė degė lygiai karšta meile prie Išganytojaus. Ir štai net ant laužo liepsnose kentėdama ji šypsojosi ir giedojo džiaugsmo giesmes, kol pagaliau budeliai nukirto josios jauną galvą. Ir ji tokiu būdu parodė savo meilę ir karžygišką prisirišimą prie Nekaltojo Dievo Avinėlio.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus iš Lisieux miestelio, dar neturėdama nė dvylikos metų, jau laukė Jėzaus atėjimo—Pirmos Komunijos dienoje. Nugalėdama savo kūdikiškąjį nekantrumą, ji pavertė savo širdį „Mažąja Gėlele“, kurią ji paaugojo Viešpačiui ir užlaikė Jam, iki josios vystantieji gyvybės žiedai galutinai nukrito prie Viešpaties Sosto.

Panašiai atsitiko ir Lietuvoje su mažąja Noručių Maryte. Ji beeidama vienuoliktus metus smarkiai susirgo ir buvo nugabenta miesto ligonėn prieš pačias Velykas. Liga nepaleido jos ir ji išlėto vyto lyg toji lelija prie Išganytojo altoriaus. Ir štai Brangiausiojo Kraujo Šventėje, kai saulė kraujo raudonumu leidosi už plačiųjų Lietuvos miškų, ši mažoji gėlė palinko. Jos mylimoji sesutė sėdėjo prie josios, stengdamosi išskaityti iš Marytės mėlynųjų akių jos kiekvieną troškimą. Kūdikio lūpos, išdžiūvusios ir sutrūkusios nuo karščio, mėgino išreikšti jos paskutinį norą. Marytė žinojo, jog miršta. Ji viską suprato pilnai. Ji norėjo kunigo...

Jos sesutė tuojau pranešė apie tai kunigui, kuris ką tik buvo begrižtas iš miesto nuo kitų ligonių. Kunigas tuojau pasiskubino prie Marytės, nė neužsukdamas bažnyčion, nes jis žinojo, kad Marytė jau buvo priėmusi visus paskutiniuosius Sakramentus. Kunigas suprato sunkią ligonės padėtį ir tuojau ėmė skaityti maldas už mirštančius. Aplinkui klūpojo susibėgę kiti namiškiei ir kukčiodami atsakinėjo į kunigo maldas...

Marytė dar kartą pažvelgė į juos su kažkokių maldavimų. Ir tose didelėse prašančiose akyse buvo, matytis skausmas. Karščio deginamos lūpos dar mėgino ką tai išarti. Kunigas pasi-

lenkė, bet negalėjo suprasti mirštančio kūdikio žodžių. Todėl jis pamojė josios sesutei. O ši paklausiusi minutę, su ašaromis akyse tarė:

— Marytė sako, jog ji trokšta Viešpatį priimti!...

— Aš noriu Viešpaties! — dar aiškiau prašnabzdėjo ligonė.

Taip nuolat šaukėsi Jėzaus nekaltieji mažutėliai iš Galilėjos kaimo gatvių, iš Romos septynių kalnų, iš Lisieux namelių ir štai dabar iš mūsų Lietuvos...

— Aš noriu Viešpaties! Tai buvo vienintėlis kūdikio pageidavimas, kada visa žemės meilė nyko josios akyse ir visi žemės linksmumai buvo bepradėdą ją apleisti.

— Aš noriu Viešpaties! Ir tie žodžiai įsmigo kunigo širdin, su taip gilaus tikėjimo jausmu, kokio jis dar niekuomet nebuvo patyręs.

O ant Altoriaus vaikelių Draugo Širdis džiaugėsi, kai Jis matė dar kartą galėsiąs įžengti į tą skaisčią mergaitės sielą, kuri Jį mylėjo virš visko, net ir mirties akivaizdoje.

Jėzus ir dabar išgirdo Savo avelės balsą ir Jis norėjo dar kartą ją aplankyti, kad ją nuraminus ir paguodus. Kunigas skubėjo! Jau saulė buvo nusileidusi, ir dangus tamsiais debesiais apsiniaukęs pranašavo liūtį.

Nerimastis apleido mirštančios mergaitės akutes, kai ji pamatė kunigą, prisartinant su Švenčiausiuoju Sakramentu. Ir ji giliai atsiduso...

„Šitai Dievo Avinėlis!“ Ir tuo laiku, kada kunigas laikė Jėzų rankose, Kurio ji taip ilgėjosi, visa baimė apleido Marytės širdį. Ir, rodos, dangiška šypsena nušvito jos veidas, kada ji galėjo įvykinti savo džiausiajį sielos troškimą ir jau paskutinį kartą priimti savo Gerąjį Ganytoją, Kuris teikėsi atlankyti savo mažąją avelę.

Nakties tyla apsiautė ligoninę. Lauke už lango, lengvai taškėjo lietus. Atsiskubinusio Marytės tėvo ir sesučių akyse spindėjo ašaros. Jie vis dar klūpojo apsupę patalą, ant kurio gulėjo mirštantį jų mažąjį gėlelę. O kaip ji norėjo, kad Marytė dar jų neapleistų! Juk jie taip ją mylėjo... Bet Jėzus jau buvo atėjęs pas Save ją pasiimti iš šio kentėjimų pasaulio... Ir Marytės namiškiai turėjo su krikščioniškuoju išsižadėjimu sugrąžinti savo mylimąją gėlę, kurią Visagalis jiems buvo laikinai suteikęs. Tai buvo jau penkta auka iš jų šeimynėlės...

Dabar užsimerkė žydriosios mergaitės akys, kad jau daugiau nebežiūrėtų į šį skausmo pasaulį. Bet josios veide vis tebe spindėjo kažkokia paslaptinga ramybė, kad net apleistosios šeimynėlės nariai pro ašaras šnabzdėjo: „Dievo Avinėli, suteik ir mums tos ramybės!“ Ir nors jų širdys skausmu plyšo, bet jie ir skausmuose išmoko džiaugtis, nes dabar rodos ir pats Kristus buvo arti jų ir juos ramino...

„Marytė mirdama troško Viešpaties“, raminosi namiškiai... Bet juk ir per visą jos gyvenimėlį Išganytojas buvo ištikimiausiu

ir geriausiu Draugu. Juk nuo tos dienos, kada Marytė pirmą kartą buvo priėmusi šventąją Komunią, ji nuolatos Jo ilgėdavosi. Todel ir kasdien, eidama mokyklon, knygomis ir užkandžiu nešina, ji vis bėgdavo pusiau aštuonių į bažnyčią šventųjų Mišių išklausyti ir šventąją Komunią priimti... Na, ir ta josios meilė prie Jėzaus atsispindėjo kiekviename šios mažutės moksleivės veikime. Patys tėvai būdami pamaldūs rūpinosi, kad ir visi jų vaikai mokėtų Dievui pasišvęsti. Marytė užaugo tokiame pat darželyje, kokiam buvo užaugusi ir ta „Mažoji Gėlė“, šventoji Teresė Vaikelio Jėzaus iš Lisieux, — šventuose, laiminguose, katalikų nameliuose, kur vaikai buvo meilai draudžiami ir mokomi savęs išsižadėti dėl Dievo ir artimo.

O kad Dievas duotų ir daugiau Lietuvai tokių gėlių, kaip toji Marytė arba šventoji Teresė iš Lisieux, kad Lietuvos mergaitės susivienytų su ja—kad siųstų ramybės rožių mūsų šeimynoms ir kad tėvai suprastų, kokis yra garbingas ir šventas darbas būti daržininkais Dievo nekaltųjų gėlių; kad ir augantieji Lietuvos vaikeliai stovėtų arti Jėzaus ir nuo Jojo altoriaus dažnai jį namon parsineštų savo širdelėse!

„Aš noriu Viešpaties!“ pasigirsta mirštančio kūdikio silpnas balsas ligoninėje. Lai jis suranda aidą visų mūsų vaikelių širdyse, iki jie pažins Jį, kaip Marytė Jį pažino, ir iš meilės link Jo bus ištikimi savo mylimiesiems! Tikrai „leiskite kūdikiams eiti pas Išganytoją ir neginkite, nes tokių yra Dievo karalystė!“

T. A. M.

Švenčiausiojo Sakramento Brolija.

Kad Švenčiausiąjį Sakramentą garbinant būtų galima gauti atlaisdus, reikia būti įrašytam į kanoniškai įsteigtą Švenč. Sakramento Broliją.

Pas mus tokia brolija yra įsteigta 1921 m. 21 d. gruodžio mėn. J. E. vyskupo Karevičiaus pasirašytu ir paskelbtu dekretu: „Constitutio Confraternitatis SS. Sacramenti“, tilpusiu 1922 m. Žemaičių Vyskupijos Kronikos numeryje 1-me puslapyje 92–95. Ten pat galima rasti tos brolijos įstatus, atlaisdus ir 101 puslapyje formą prašymo į vyskupą, kad gavus leidimą kanoniškai įsteigti broliją.

Taisyklės, kaip reikia įsteigti Broliją ir kaip ją vesti.

1. Reikia kreiptis į Vyskupą atatinamam raštu, kurio formą, paimtą iš virš minėtos kronikos, čia paduodu.

„Ex — me Dnel

Motus desiderio promovendi cultum SS. Sacramenti inter suos parochianos, humiliter peto a te, Ex — me Dne, 1) ut C. nfraternitatem utriusque sexus christifidelium sub titulo SS. Sacramenti in ecclesia S. Georgii Girkalnis canonice erigere statutisque pro dioecesi adprobatis uti permittere, 2) Rev. Dnum N. Confr-

ternitatis praesidem constituere cum facultatibus necessariis et opportunis, praesertim substituendi sibi alium sacerdotem, si opus fuerit, ad recipiendos fideles et alia praesidis munia exercenda, digneris“.

2. Gavus Vyskupo leidimą surašoma Brolijos nariai į atitinkamą knygą, pažymint eilės numerį, vardą ir pavardę asmens. Įrašytų į Broliją narių sąrašą kartu su pranešimu apie Brolijos kanonišką įsteigimą siunčiama Centran Bazilikos viceprepozitui Kaune.

3. Atskiroje knygoje įregistruotiems nariams išduodami paveikslėliai—patentai, kuriuose pažymima eilinis knygos numeris, vardas, pavardė, įsirašymo diena ir vedėjo parašas. Specialių tam tikrų paveikslėlių galima gauti Centre pas Arcibazilikos viceprepozitą. Galima nusiųsti ir paštu. 100 paveikslėlių be persiuntimo kainuoja 15 litų.

4. Nariai skirstomi į kuopeles nuo 10 iki 20 kiekvienoje — atskirai vyrai, atskirai moterys. Kiekvienoje kuopoje yra vienas zeliatorius. Valdyba susideda iš tiek narių, kaip ir draugijose. Rašoma susirinkimų protokolai. Yra išdas, nors nario mokesčio nėra. Išdas papildomas aukomis. Tomis aukomis taisoma, kas reikia bažnyčiai palaikyti. Ypatingas dėmesys kreipiamas į tai, kad coram Sanctisimo degtų lempelė su alyva.

5. Visų įplaukų 5% siunčiamas centran (cathedriticum).

6. Į mėnesį kartą, daroma adoracija Švenčiausiojo Sakramento. Švenčiausias Sakramentas išstatomas monstrancijoje vienas patogiausiai ir liuosai nuo kitų pamaldų valandai ramiam be jokių giedojimų ir pamokslų adoravimui (garbinimui). Po to uždarius Švenčiausiąjį, pasakoma atitinkama konferencija.

Laiks nuo laiko Valdyba susirenka įvairiems sumanymams ir Brolijos reikalams aptarti.

Švenčiausio Sakramento Broliją lengva įkurti, nesunku vesti, iš jos galima daug naudos turėti, bet gi reikia tiesą pasakyti, kad jos išsiplatinamas po bažnyčias eina labai lengvais žingsniais. Iš kelių šimtų bažnyčių centre įregistruota tik 97.

Štai įregistruotų skyrių sąrašas su prisištu cathedriticum.

Antašavas 5 l., Androniškis, Batačiai, Butkiškė, Biržai 5 l. 50 c., Barstyčiai 7 l., Babtai, Čekiškė 12 l., Deltuva, Darbėnai 14 l. 50 c., Dokiškis 10 l., Daugailiai 15 l., Debeikiai, Eržvilkas 11 l., Girkalnis, Gelaičiai, Gargždai 25 l., Ginteliškės 22 l. 75 c., Gadunavas, Juodaičiai, Jurbarkas, Jokubavas, Jonava, Josvainiai, Žem. Kalvarija, Karsakiškis 10 l., Klovainiai 25 l., Kaunas, Kurkliai, Kelmė, Krekenava, Kovarskas, Kretinga 11 l. 90 c., Laižuva, Liduokiai, Lygumai 40 l., Laukžemė, Laukuva 10 l., Moniškės, Meškiučiai, Naujamiestis, Nevarėnai 1 l. 60 c., Paupis, Perkūniškė 10 l., Pernaravas 15 l., Pumpėnai, Plateliai, Paneteriai, Pociūnėliai, Palanga, Panevėžys, Pandėlys, Pakruojis 70 l. 25 c., Obeliai, Radviliškis, N. Radviliškis, Raguvėlė, Rumšiškė, Raudondvaris 12 l., Rudiškė, Ranygala 10 l., Stulgiai, Subačius, Skirsnemunė, Salantai 25 l.

„Pažvelk į dangų, į aukštybes“!.

Spitrėnai 8 l., Seda 10 l., Stakiai, Šeduva, Šaukėnai, Šimonys, Šiauliai, Šventybrastis, Teneniai, Tirkšliai, Troškūnai, Taujėnai, Truskava 5 l., Ubiškė 5 l., Upyta, Upyna, Užventis, Vaškai, 20 l. 43 c., Vajašiškis 21 l. 50 c., Vaiguva, Viešvėnai, Viduklė 12 l. 60 c., Vepriai, Vėžaičiai, Vegeriai 30 l. 85 c., Vendžiogala, Vaitkuškė, Žeimė, N. Žagarė 7 l., Žeimelis, Žarėnai 7 l. 20 c., Žvingiai.

Iš 97 skyrių tejmokėjo tik 32—ir tai ne kiekvienas kasmet mokėdamas—496 litus 8 c. cathedraticum.

N. B. Norint įkurti kokioj nors parapijoj šv. Sakr. broliją, reikia kreiptis raštu aukščiau nurodyta forma į savo vyskupą. Tačiau pranešimą apie brolijos įsteigimą ir narių sąrašą reikia prišūsti Kauno Metropolijos Bazilikai, kol kitų centrų nėra.

Kun. Kan. P. Dogelis,

Kauno Bazilikos viceprepozitas.

Kapinėse.

Amžiais pramintas takas miruoliui

Veda tikrai į šaltuosius kapus:

Motinai, tėvui, seseriai, broliui

Liepia juo eiti likimas tamsus.

Iškastą duobę ašaros vilgo,

Ir gedulingi vėl verkia varpai:

Dingusio draugo širdys pasilgo,

Dingusį mieląjį lydi skausmai.

Bet, štai, nuo Kryžiaus kerpėjo—juodo

Šviečia visiems stebuklinga viltis:

Nors šaltas kapas pragaištį rodo,—

Mūs nepalies išnykimo vilnis.

* * *

Ten už tamsiųjų debesynų

Laiminga laukia mūs šalis:

Ten tarp negėstančių žvaigždynų

Nuo amžių saulė šviečia vis.

Ten palaimos šaltinis trykšta,

Ir žydi rožės be dyglių,

Šviesus pavasaris neblykšta,

Dvasia ten ilsį po skausmų.

* * *

Čia skausmas * spaudžia, laimė griūva,

Sulūžta gražūs lukesiai,

Ir džiaugsmo valandėlės žūva

Kaip mūsų ilgesių sapnai...

Paliksiu žemę tą vargingą,

Sudėsiu kūną į kapus,

Ir dvasios pajėga galinga

Kaip paukštis lėksiu, kur dangus.

A. B.

Kristus-Karalius.

Šimtmečiams slenkant, žmonija matė daug karalių, kurie trumpą laiką pagyvenę, išnyko nuo žemės paviršiaus. Kadaise galingos karalystės kilo, augo, bet ilgainiui jos vėl suiro ir išnyko. Kur dabar yra visas tas nepaprastas blizgėjimas, iškilmingumas ir galybė senųjų Graikų, Romėnų ir Frankų karalysčių? Kame yra mūsų senovės Lietuvos valdovai? Ėjo jie visi mirtingu žmogaus keliu ir paliko mums vien tik jų gerą ar blogą vardą.

Tačiau, yra vienas Karalius, kurs nėjo paprastu kitų žemės galiūnų keliu, kurs negalėjo mirti, kurs valdė ir valdys visą pasaulį iki amžių galo. Tą Karalių žmonija matė, bet didžiausiame neturte ir skurde. Užaugęs, Jis buvo piktųjų žmonių erskėčių vainiku apvainikuotas. Pagaliau, Jis buvo net ant kryžiaus prikaltas ir tik virš jo galvos buvo pakabinta paprasta lentelė, ant kurios buvo parašyta, didelėmis raidėmis: „Jėzus iš Nazareto, Žydų Karalius“.

Beį šito Karaliaus karalystę, nors ir buvo pasaulyje, tačiau ji nebuvo iš šio pasaulio. Pilotas Jo paklausė, ar Jis esąs iš tikrųjų Karalius, Jis atsakė: „Taip, aš esu Karalius.“ Bet tie žmonės buvo akli ir piktos valios, todėl nenorėjo į jį tikėti.

Šiandien, žmonių giminė labai reikalinga gero karaliaus, kurs įvestų jų tarpe santikos ir ramybės. Pasaulio valstybės serga sunkia puikybės ir godumo liga. Nors dar neseniai praužė baisusis pasaulio karas, tačiau, nepaisant išgąstingų to karo vaisių, pasaulis vis dar nenori atmesti nekaltų žmonių kraują aptaškytų ginklų ir nepajėgia pripažinti kitų tautų teisių, nepasitiki jų atstovais ir atkakliai laiko uždarę ausis galingam ir tikrajam visos žmonijos ir visų Karalių Karaliui Jėzui Kristui.

Tiktai gilesnis persiėmimas Kristaus dvasia ir Kristaus mokslu gali suteikti tikrą taiką ir ramybę. Žiūrėdamas į tokią nelaimingą žmonių padėtį šv. Tėvas Pijus XI, savo iškilmingu raštu iš 1925 m. gruodžio 11 d. įsteigė „mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Karaliaus šventę“, sekmadienį prieš Visus Šventus. Taigi visas katalikiškasis pasaulis šiomet pirmą kartą iškilmingai švęs spalio mėn. 31 d., prašydami, kad Kristus — tikras Karalius įsivešpatautų žmonių širdyse ir kad Jis išgydytų pasaulio žaizdas *).

Per šią šventę tūkstančiai katalikų šeimynų visame pasaulyje ruošiasi paskelbti Jėzų Kristų savo širdžių ir namų Karaliumi, pasiaukodami su visa šeimyna švenč. Jėzaus Širdžiai. Mūsų mylimasis Arkivyskupas savo ganytojiškame laiške taip pat ragina visus susitelkti po Kristaus vėliava. Laikantis šv. Tėvo paskatinimų ir visų Lietuvos Ganytojų-vyskupų troškimo bus, be abejojimo ir visose Lietuvos parapijose daromas iškilmingas parapijų ir šeimynų pasiaukojimas Šv. Jėzaus Širdžiai.

*) Nors tik šiais metais yra viesai skelbiama šita šventė, tačiau ši mintis ne nauja. Žiūrėk „Žvaigždės“ 2-me num., kame plačiau tai paliesta.

Laiminga tauta, kurios karalius yra Kristus. Mūsų kaimynė Rusija žiauriai išvarė jį ir pasirinko sau piktąją dvasią, valdyti ją milžiniškojo krašto. O dabar jau atsirado tenai visuotinis dorovės žlugimas. Piktosios dvasios karaliavimas nepasizymi taika ir dorybe. Anaipatol! Kur ji valdo, ten bus triukšmas, suirimas ir neramybė. Mes gerai žinom, kaip baisus yra šios dvasios karaliavimas Meksikoje. Lietuvoje mūsų Karalių Kristų visaip stengiasi bedieviai numesti nuo Jo sosto Lietuvių katalikų širdyse, išmesti iš šeimos, iš mūsų mokyklų, ieško tik priemonių visai jį išvaryti iš mūsų tėvynės, manydami, jog jie vieni galėsia išmintingiau sutvarkyti Lietuvą, negu tas, Kuris sutvėrė visą pasaulį ir visus jo valdovus. Ir jiems tikrai pavyktų išstremti Kristų iš katalikiškosios Lietuvos ir paversti mūsų šventąją Lietuvą kita Meksika, arba Rusija, jeigu mes katalikai nepabusim ir nesistengsim arčiau prisiglausti prie Išganytojaus Širdies. Nes Kristus tik tada mums padės, kada Jis matys, kad Jo vaikai teisingai gyvena sulig Dievo ir Bažnyčios įsakymais. Užtat ir mes turėtume bent dabar rimtai pagalvoti, kokių būdu kiekvienas mūsų galėtų geriausiai visu savo gyvenimu ir gerais darbais pagerbti tą mūsų amžinąjį Karalių Kristų. Žinokime, jog tik šito mūsų Karaliaus vedami mes laimėsime kovą su tamsybių galybėmis.

Būkime ištikimais Kristaus valdiniais ir melskimės kaip tikri apaštalai, kad visi žmonės, visos šeimynos, visos draugijos ir valstybės ir pagaliau visa žmonija nusilenktų prieš Karalių Kristų, nes tik Jis vienas yra tikras kelias, tiesa ir gyvenimas.

Aukštas Kalnas.

Kaip išrodo katalikų misijose?

Naujai atsivertusiųjų stabmeldžių šeimynoje.

„Sekmadienyje in Abis“—rašo misijonierius Terrando—„aš nuėjau į vieną kaimelį Sorynkang. Turėjau laimės suteikti Krikštą dviem asmenim: vienam suaugusiam ir vienam kūdikiui. Palaiminau visas krikščionių bakužėles ir pasakiau stabmeldžiams pamokslą. Radau gana gerą dirvą, kur pasėtoji Jėzaus Kristaus sėkla tikrai prigis ir bujos. Bet yra ir labai daug užkietėjimo. Tik čia galima pilnai suprasti, kad tikėjimas, tai didelė Dievo dovana!

Grįžtant namo mane palydėjo vienas krikščionis. Buvo jis atėjęs prašyti, kad aš ir į jo kaimelį nueičiau krikščionių palapinių palaiminti.

- Keli krikščionių namai yra jūsų kaime? paklausiau.
- Du, Tėveli — atsakė jis.
- O kiti?
- Visi stabmeldžiai.
- Ar tu kuomet nors kalbi jiems apie tikrąjį Dievą?

— Daug, daug kalbu, bet jie yra kieti, nuolat aukoja stambams aukas ir manęs neklauso. Bet žinot ką, Tėveli?

— Nagi?

— Mes esame habieit (menkučiai), bet Dievas yra didelis ir išmintingas. Jis yra širdžių Viešpats! Aš jau senai maldauju gerąjį Dievulį, kad visas mūsų kaimas atvirėtų.

— Koks tai sektinas pavyzdys būtų ir visiems katalikams melstis už savo kaimynų pasitaismą! — pamaniau aš sau vienas, giliai susijaudinęs taip gražiu naujai krikštyto žmogelio atsakymu...

Nuėjus į jo bakužę, palapinę, žmona ir vaikai mane su džiaugsmu sutiko... Norėjo priuošti man vaišių...

— Tėveli, mes esame neturtingi. Nieko nebeturime, priimkite nors šį tą. — Ir man padavė penkias keptas roputes, kurias, žinoma, aš mielai ir priėmiau.

Dar daugiau prisiklausęs apie naujųjų mano krikščionių stropumą, pilnas džiaugsmo aš grįžau namo. Taip, „Dievas didelis yra, Dievas yra širdžių Viešpats!“

Prašau ir visus krikščionis pasimelsti už katalikų misijas. Katalike, paklausk to vargšo indiečio balso: „Dievas yra didis, Jis širdžių Viešpats“.

Stabmeldžių kaime.

Umpling kaimelyje, vienas stabmeldis 22 metų amžiaus vaikiną, staiga susirgo sunkia liga. Kai buvo sveikas jis dažnai lankydavosi katalikų misijose. Liga buvo baisi. Ligonis kas kart silpnėjo. Per dvi dieni mirtis su gyvybe kovojo. Trečios dienos rytą tėvas ateina pas misijonierius ir prašo eiti pas ligonį. Vaikiną gailėdamasis už gyvenime padarytas savo paklaidas, priima Krikštą ir paskutinįjį Patepimą. Po kokio pusvalandžio jis mirė ir dangus sulaukė vieną naują angelą. Laidotuvės buvo labai jaudinančios. Bet nebuvo girdėti nei verksmo nei dejonų, nebuvo gedulos ženklų, nes visi buvo patenkinti. Karstas buvo apdengtas balta drobe ir papuoštas kvepiančiomis gėlėmis.

— Kaip jis laimingas! — kalbėjo visi vienu balsu. Mirusiojo visa šeimyna priėmė tą tikėjimą, kuris teikia kiekvienam tokią laimingą mirtį, ramybę...

*

*

*

Indijoje Makolai kaime, netoli nuo Shillong, vienos kilmingos šeimos galva (indiečiai kai kur dar tebegyvena patrijarkų gyvenimu) labai gėrėjosi, pamatęs katalikų misijonierius, kurie ėjo apžiūrėti apylinkės gyventojų. Po kelių dienų jis sunkiai susirgo. Perdaug rūpestingi stabmeldžiai jį lankė ir rengėsi aukas aukoti savo dievams, kad tik jis pagytų. Bet jis visa tai griežtai uždraudė; jis atsisakė priimti protestantų pastorius. Tik ligai pasunkėjus liepė pakviesti katalikų misijonierių. Tėvas Bors skubiai nuėjo ir labai prašomas suteikė jam Krikštą. Stabmeldis visos šeimos akivaizdoje, pamaldžiai priėmė Krikštą ir savo vaikams įsakė mokintis katalikų tikybos.

G.

Ką sėja, tą ir piauja.

Esame Okeanijoje. Vienas mūsų misijonierius ne be vargų išėjo atversti vieną žmogėdrų giminę. Tikyba, Dievui laiminant, pradėjo klestėti. Tik čia atsitiko didelė nelaimė. Dar nesenai iš Europos čia atvyko vienas pirklys.

— Nejaugi — paklausė jis tos žmogėdrų giminės vado, — jūs einate į katalikų bažnyčią Mišių klausyti?

— Taip, mes turime vieną misijonierių ir pas mus kasdien yra atliekamos didelės apeigos.

— Bet juk visa tai yra didžiausia kvailybė!

— Kaip gi? — ar gi žmogus neprivalo tarnauti Dievui ir saugoti savo sielą?

— Žinoma, kad ne! Žmogus yra kilęs iš bezdžionės ir yra niekas kitas kaip tik išsivysčiusi bezdžionė: tai mokslas jau yra galutinai įrodęs...

Vadas buvo susimąstęs. Jame lyg pabudo senieji žmogėdros palinkimai...

Atėjo vakaras. Vadas sušaukė visus savo vergus ir jiems tarė:

— Kurį laiką aš nevalgiau žmonių kūno. Bet man to nė nereikia!..

— Žinoma, ir misijonierius juk sakė, kad Dievas draudžia žudyti žmones ir juos valgyti...

— Bet tu, kvaily, sakyk, ar Dievas gal uždrausti valgyti bezdžionę?!

— Nel!..

— Tad eikit, vaikai!.. Ten toje palapinėje miega kažkoks ne žmogus, bet kalbanti bezdžionė; paimkit ją ir paruoškite ugnį. Neilgai trukus, nelaimingas pirklys radosi ant vado stalo...

Baisus mokslas, bet dar baisesnį jo vaisiai!..

Norėjo būt kentėtoju...

Kartą vyskupas Oguardas buvo priimtas šv. Tėvo Leono XIII audiencijoje. Šv. Tėvas jo paklausė:

— Monsignore, ar tiesa, kad Kongoje yra dar žmogėdrų?

— Teisingiausia, Jūsų Šventenybe!

Popiežius po trumpos pertraukos pasakė:

— Manau, kad mes dar neturime nė vieno šventojo kankinio, kuris būtų buvęs tokių žmonių sunaikintas.

— Jūsų Šventenybe, aš rūpinsiuos būti pirmutinis toks kankinys.

— Ne, ne! sušuko šv. Tėvas — tada juk mums visai neliktų Tamstos relikvijų...

Jaunutis kankinys ir šv. Tėvas.

Kartą vienas misijonierius atsilankė Vatikane pas Popiežių Leoną XIII su keliais mažais juodukais, tarp kurių vienas buvo su nupiauta koja.

— Ką gi pasidarei, vaikeli? — paklausė Popiežius.

— Jūsų Šventenybe — atsakė mažasis juodukas — nenorėjau išsižadėti tikėjimo, tai dėl to man koją nupiovė.

Leonas XIII išklausęs visą mažojo didvyrio istoriją, verkdamas iš susijaudinimo prispaudė jį prie savo krūtinės ir tarė:

— Aš turiu didelę laimę priglausti prie savo širdies tokį kilnų kentėtoją.

Ar Bažnyčia ir jos valdžia prasimanyta?

Laisvamaniš: Kristus nejsteigė jokios Bažnyčios ir jokios valdžios. Tik patys katalikai prasimanė Bažnyčią ir Popiežių. „Lengviau išspausiti kraują iš akmens, negu iš Kristaus dvasios noras valdyti!“.

Atsakymas: O bet gi Kristus valdė, — ir tai laisvamanių nesiklausęs. Tik Jis nevaldė tuo būdu, kuriuo valdo pasauliniai valdovai. Jo valdymas buvo tarnavimas valdiniais. O valdžią Jis turėjo ir reikalavo paklusnumo. Jis turi valdžią kaipo Dievas ir kaipo žmogus. Jis ir Įstatymo Viešpačiu save skelbė (Mork. 2, 28; Jo. 5, 18 ir k.), ir savo įstatymus leido (Mat. 5-7), ir paklusnumo reikalavo (Luk. 10, 16), ir savo Apaštalams įgaliojimus davė, ir Bažnyčios organizaciją nustatė. Kas Kristaus neklauso, tas Dievo neklauso (Luk. 10, 16).

Kristus sako: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje“ (Mat. 28, 18), — o laisvamaniai tą Jo valdžią neigia. Ar Kristui tikėsime, ar laisvamaniams?

Kristus įgalioja ir siunčia Apaštalus mokyti: „Eikite ir mokykite visas tautas... mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs“ (Mat. 28, 19-20); įgalioja Apaštalus įstatymus leisti ir teisti: „Ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atirišite žemėje, bus atirišta ir danguje“ (Mat. 18, 18), — atleisti arba sulaikyti nuodėmes (Jo. 20, 23). Ir čia taip pat laisvamaniai neigia.

Nieko nėra taip aiškiai Evangelijoj pasakyta, kaip ta tiesa: Kristus įsteigė regimą mokymo įstaigą, regimą religinį autoritetą, regimą Bažnyčią. Savo Bažnyčios aukščiausiu Valdytoju ir visų avių, kurios tik yra Kristaus, aukščiausiu Ganytoju Kristus paskyrė šv. Petrą.

Petras yra Kristaus skiriamas Bažnyčios pamatu. Kristus tarė Simonui Petriui: „Ir aš tau sakau: tu Petras (Uola), ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mat. 16, 18). Kol Kristaus Bažnyčia stovės ir nebus nugalėta net pragaro galybių, tol turi stovėti ir pamatas, ant kurio Bažnyčia yra pastatyta. Vadinas, Petro uždavinys būti pamatu Bažnyčiai ir ją savo stiprumu laikyti vienybėj, turi tęsėti iki pasaulio galo.

Petras yra Kristaus skiriamas Bažnyčios Valdytoju: „Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus: ką tu suriši žemėje, bus

surišta ir danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mat. 16, 19). Kas turi savo valdžioje karalystės raktus, tas yra aukščiausias karalystės valdytojas, tas yra šeimininkas namuose.

Petras yra Kristaus skiriamas aukščiausiu visos Kristaus kaimenės Ganytoju: „Ganyk mano avinėlius“! „Ganyk mano avis“ (Jo. 21, 15-17). Kol bus žemėje Kristaus avių, tol jos turi būti ganomos. Vadinas, Petro uždavinys būti aukščiausiu Ganytoju visai Kristaus kaimenei turi tesėti iki pasaulio galo.

Taigi Petras yra Kristaus Bažnyčios aukščiausias Valdytojas, Ganytojas, pamatas. Vadinas, Kristus suteikė kat. Bažnyčiai tikrą aukščiausią valdžią, kurią Petras turėjo palikti savo įpėdiniams. Taip Kristus norėjo, — nesiklausęs laisvamanių.

Pirmasis šv. Petro įpėdinis buvo Romos Vyskupas Linus, toliau Kletas, Klemensas... iki dabartinio Pijaus XI.

Kristus reikalauja, kad visi Jo Bažnyčios valdžios klausytų: Jei kas „Bažnyčios nepaklausytų, tebūna jis tau kaip pagonis ir muftininkas“ (Mat. 18, 17), — vadinas, tas nebepriklauso prie Kristaus Bažnyčios, ir negali gauti išganymo.

Siųsdamas savo mokytinius, Kristus jiems kalbėjo: „Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, tas mane niekina. Kas gi mane niekina, tas niekina tą, kurs yra mane siuntęs“ (Luk. 10, 16). Dievo niekintojas negali gauti išganymo. — Bet tas, kuris tyčiomis, žinodamas nepriklauso prie Bažnyčios, arba galėdamas pažinti, kad katalikų Bažnyčia yra Kristaus įsteigta žmogaus išganymui, o vis dėlto per savo apsisėidimą ir kaltę nepažįsta, ir todėl Bažnyčios neklauso, tas yra Dievo niekintojas, ir negali gauti išganymo.

Bažnyčia turi Kristaus įsakymą skelbti Jo mokslą: „Eikite ir mokykite... mokydami laikyti visa ką tik esu jums įsakęs“ (Mat. 28, 19-20). „Kas netikės, bus pasmerktas“ (Mork. 16, 16). „Kas netiki, tas jau pasmerktas“ (Jo. 3, 18). Vadinas, Kristus reikalauja iš visų klausyti skelbiančios Jo mokslą Bažnyčios. Kas Bažnyčios neklauso, tas pats save amžinai pasmerkia, ir negali gauti išganymo.

Šv. Ciprijonas sako: „Tas negali Dievą turėti Tėvu, kurs Bažnyčios neturi savo Motina“ (De unit. Eccl. c. 6). Panašiai mokina ir kiti Bažnyčios Tėvai. — Bet Bažnyčios nepripažįsta savo Motina tas, kurs jos neklauso, — ir todėl tas nėra Dievo negali turėti savo Tėvu.

Iš to viso išeina: negali būti išganyti tie, kurie nuo kat. Bažnyčios žinodami atsiskyrė ir jos neklauso; taip pat negali būti išganyti tie, kurie galėdami pažinti, kad kat. Bažnyčia yra tikrai Kristaus įsteigta žmonių išganymui, o tačiau to nepažįsta ir Bažnyčios neklauso.

Taigi veltui laisvamaniai prikaišioja, kad Bažnyčią ir jos valdžią prasimanę katalikai. Kristaus žodžiai apie Bažnyčios įsteigimą ir jos valdžią yra aiškūs. Todėl mes ne laisvamanius seksime, kurie atkritę nuo Bažnyčios patys amžinai pražus, bet seksime Kristų ir klausysime Jo Bažnyčios, kad galėtumėm gauti amžinąjį išganymą.

Silų Jonukas.

Klausimai ir atsakymai.

1 klaus. Gal įsirašant į „Maldos Apaštalavimą“, arba prišiučiant savo pasiaukojimo dokumentą į „Aukso knygas“, — reikia mokėti koks mokesčių? Juk jeigu už visas šeimynas, kurios pasiaukuoja švenč. Jėzaus Širdžiai ir prisiuntė savo dokumentą bus laikomos pamaldos, tai gal reiktų ir mokesčio? *Pr. K.*

Ats. Įsirašant į „M. A.“, arba padarant Šeimynos Pasiaukojimą švenč. Jėzaus Širdžiai, kokių nors ypatingų mokesčių duoti nereikia. Bet tai kaip auka, visuomet yra Dievui maloni. Juo labiau, kad pasirodo, jog užvedant tas „Aukso knygas“ visiems pasiaukojusiems ir ruošiant kokias pamaldas už tas šeimynas, tikrai susidaro nemaža išlaidų,—tai galima vien pagedauti, kad tas, kas gali, atsiųsdamas savo dokumentus bent po truputį prisidėtų savo aukomis prie tų pamaldų įvedimo.

2 klaus. Jei pameti rašančių su atlaisais ir paskum jį randi kur purviną,—ar tai jį vėl reikia duot palaiminti, ar ne?

Ats. Jei tai būtų tas pat rašančius, tąsyk antru kart dėti atlaisų nereiktų. Bet jeigu būtų abejojama, ar tai tikrai tas pat rašančius, tada jau tikrumo dėliai geriau būtų, kad ant jo vėl būtų dedami atlaisai.

3 klaus. Darant švenč. Jėzaus Širdies intronizaciją, arba Šeimynų pasiaukojimą, pasižadama užlaikyti visus Dievo ir Bažnyčios įsakymus ir tt. Ar tie prižadėjimai yra tikri įžadai? O jei atsitiktų nelaimė, kad žmogus prieš tai nusidėtų, ar tai būtų įžadų sulaužymas?

Ats. Anaipol! Iškilmingus įžadus daro vienuoliai, visiškai pasiaukodami Dievo tarnybai. Laikė šeimynų pasiaukojimo švenč. Jėzaus Širdžiai daromas tik iškilmingas pavedimas visų savo reikalų Jėzaus Širdies globai. Čia minėtas pasižadėjimas dar nėra jokia priesaika ir ne įžadai, o tik tvirtas noras ir pasiryžimas kiek galint ištikimiau tarnauti Kristui šiais audringais ir nepatvariais laikais.

4 klaus. Ar galima stovėti, kunigui dalinant šv. Komuniją bažnyčioje? *Susirupimusi.*

Ats. Jei kas būtų labai pavargęs ir šv. Komunijos dalinimas ilgiau užtrukty, — tai dar nieko bloga nebūtų, kad ir atsi-stoti. Bet tuo laiku stovėti, su noru tyčia parodyti savo nepagarbą taip reikšmingoj valandoj yra tikrai smerktinas dalykas.

Todel užsienyje vaikučiai jau nuo pat mažens yra pratinami kuo padoriausiai elgtis bažnyčioje. Pavyzdingose parapijose kartais jie pratinama gražiu rateliu apstatyti apie didįjį altorių ir savo gyvu pamaldumu prie Kūdikielio Jėzaus, esančio Eucharistijoje, jie paragina ir kitus kur kas pamaldžiau bažnyčioje elgtis. Jau laikas būtų ir Lietuvos vaikelius vesti arčiau prie Jėzaus, kuris juk pasakė: „Leiskite prie manęs mažutėlius“. O tai, be abejo, įneštų daugiau Dievo garbės ir į mūsų šalies bažnyčias.

Rožė Paslapingoji.

Taip yra pavadintas tas Švenč. Panelės ir Vaikelio Jėzaus su ištiesiomis rankomis paveikslas, kuris yra pačioje pradžioje šio Žvaigždės numerio įdėtas. „Rožė paslapingoji“ tai yra vienas iš širdingiausių vardų, kuriais mes šaukiamesi į Mariją litanijos žodžiais, prašydami Marijos pagalbos. Žodis „paslapingoji“ čia mums reiškia visa tai, kas dvasiška, kilnu, paslaptina. Šiai mūsų Dangiškajai Motinai, Marijai, šventoji Bažnyčia taiko Šv. Rašto žodžius, kurie buvo ištarti apie Išmintį: „Aš buvau pakelta... kaip rožė Jerikoje“. Šventieji Bažnyčios daktarai, o ypač Rytuose, rodos, lenktyniuoja tarp savęs, skelbdami Marijos tobulybes ir sveikina ją kaip aukščiausios grožės rožę, kuri buvo išrinkta tapti Kristaus Motina, kurios tobulybių kvepėjimas pripildo Dievo namus malonių dvelkimu.

Lyg mūsų sesučių darželyje rožė yra visų gėlių karalienė, taip ir mūsų Paslapingoji Rožė yra visų Sventųjų Karalienė. Jos grožybės joks liežuvis negalės išpasakoti: ji yra nesutepta, Nekalčiausioji Dievo Motina. Kaip rožė atvaizduoja meilę, tą visų tobulybių karalienę, taip ir mes šaukdamiesi į Mariją, kaip į Rožę Paslapingąją, prisimename tą karštą Dievo meilę, kuri degė Marijos širdyje. Ta pačia meile liepsnojo Marijos širdis link žmonių giminės, kada ji mielai sutiko tapti dalyve savo dieviškojo Sūnaus skausmuose. Atsiminus apie jos tobulybes ir nepaprastą meilę, ir mūsų širdys turėtų prisipildyti džiaugsmu ir užsidegti dar karštesne meile link Dievo ir artimo. Ir mumyse tekyla pasiryžimas labiau įtikti mūsų mylimajai Motinai Marijai, sekant jos švento gyvenimo pavyzdį.

A. Kalnas.

Kunigaikštytės Radvilaitės atsivertimas*).

Lietuvos kunigaikštis Mykolas Radvilas, pramintas Juodoju, savo šeimynoje turėjo aštuonis vaikus. Pats kunigaikštis, besimokydamas užsienio universitetuose (1534 — 1542), pasidavė naujai paplitusiai kalvino erezijai ir greitai prarado savo kūdikištes tikėjimą. Grįžęs Lietuvon, jis visur platino blogus raštus ir palaikė naująjį mokslą. Visus savo vaikus jis taip pat išauklėjo klaidatikiais.

Iš visų savo vaikų mylimiausiu vaivada buvo jaunesnioji dukterė Elzbieta ir ne veltui. — Ji prie savo itin patraukiančios išvaizdos, turėjo aukštą protą, gerą atmintį ir itin žavėtinai gražų ir malonų balsą. Ji ištėkėjo už Mykolo Mieleckio, kuris tuo

*) Laisvas vertimas iš istorinių Teodoro Norbuto laiško apie Lietuvą, išleisto 1856 m. Vilniuje.

laiku buvo Podoliaus vaivada ir visos valstybės Hetmanu. Dar būdama tėvo namuose, ji neretai bažnyčioje pakeisdavo kalvinių kunigą ir sakydavo prakalbas. Bet toliau jai besigilinant į tikybos klausimus, jos protas nerado nė vienoje sektoje pasitenkinimo, o kadangi ji dar gerai nesuprato kat. tikėjimo, tai ji pati sau prasimanė kažkokį naujos krypties arianizmą. Tai buvo jos tikėjimas, kurį ji platino uoliai kur tik galėdama ir tai tuose tikybai nelaiminguose laikuose, kuomet Lietuvoje visokios sektos tuziniais buvo skaitomos. Jos vyras, nors ir buvo prieš tai uolus katalikas, tačiau po kiek laiko ir jis pradėjo sekti žmonos pėdomis. T. t. Jėzuitai Vilniuje daug darbavosi, idant šią kilnią šeimą į tikrąjį tikėjimą grąžinti, bet vis be vaisių. Net pats garsusis Lietuvos pamokslininkas Tėvas Petras Skarga buvo su panieka ir pašiepimu išvartytas iš kunigaikščio rūmų. — Vaivadienė gi tuo laiku brido iš vienos tikybinės klaidos į kitą, kol pagaliau ji priėjo beveik prie visiško netikėjimo, ateizmo. Tačiau Dievo Apvaizda nesiliovė veikusi.

Vieną kartą kely vežimui sugedus Vaivadienė turėjo apsinakvoti tūlos labai neturtingos našlės trobelėje. Jau pasitaisius gultį, vaivadienė pro lentų plyšius pastebėjo kitame kambaryje, kaip šeimnininkė su savo vaikais garsiai kalbėjo vakarines maldas. Maldoms pasibaigus, motina pasakiusi vaikams kokį tai nuostabiai gražų ir kilnų šv. katalikų tikėjimo aktą. Pagaliau ji dar kiekvieną vaikėlį skyririum pamylavo, peržegnojo ir palaimino, lyg ji būtų visai pasirengusi amžinai su jais atsiskirti. Šitokia gilaus tikėjimo apeiga vaivadienei padarė neišdildomą įspūdį; ir tai visa taip paveikė į kunigaikštienės sielą, kad ji net per miegą mačiusi kokį tai perspėjantį sapną. Nuo to įvykio vaivadienė sujudo savo užkietėjime ir kaip malonaus vėjelio blaškomi debesiai, taip jos priešingieji tikybai mąnymai viens po kito pradėjo nykti josios galvoje. Tokio vargdienės našlės tikėjimo dėka, vaivadienė grįžo prie tikėjimo, nuo kurio šviesos ji buvo taip atsitolinusi. Tuojau po to abu su vyru priėmė Rymo katalikų tikėjimą, kuriame ir iki savo paskutiniosios gyvenimo dienos garbingai abu išbuvo.

Netrukus Tėvams Jėzuitams pavyko visus kitus jos brolius ir seseris grąžinti į Kat. Bažnyčios prieglobstį. Tik vienas jų nelaimingas tėvas, kunigaikštis Mykolas Radvila, buvo jau miręs klaidatikiu 1565 metais, baisiai prisikamavęs savo mirties patale.

V. Grigaliūnas-Glovackis.

Visi, kas tik nori tapti tikrai geru
katalikiškos spaudos apaštalu, — teskaito ir kitų
tarpe teplatina
„Žvaigždė“!

Lietuvos Kat. Jaunimo Eucharist. atsišaukimas.

Šv. Aloyzo 200 metų sukaktuvės. Popiežius Benediktas XIII paskelbė Aloyzą Šventuoju ir viso pasaulio jaunuo-
menė jį pasirinko savo globėju. Gi štai dabartinis šv. Tėvas
Pijus XI kviečia viso pasaulio katalikų jaunuo-
menę paminėti šv. Aloyzo 200 metų sukaktuves, pasekti jo dorybėmis.

Centralinės iššilmės Romoje. Romoje įsisteigė
Komitetas pirmininkaujant kardinolui Pompili, kurs ruošia įspū-
dingą iššilmių programą. Į iššilmės suvažiuoja viso pasaulio
jaunimo atstovai. Jie įteiks šv. Tėvui parašus tų jaunuolių, kurie
mielai pasižada tvarkyti savo gyvenimą pagal šv. Aloyzo gyve-
nimą. Iššilmių didingoje procesijoje nešami parašai į šv. Ignaco
bažnyčią, kur yra šv. Aloyzo karstas ir ten jie sudedami. Po to
įvyksta generalinė šv. komunija. Kiekvienos tautos jaunimo at-
stovas prakalba savo gimtąja kalba apie šv. Aloyzą. Paskui seka
iškilmingi susirinkimai su paskaitomis ir judomais paveikslais
iš šv. Aloyzo gyvenimo.

Vietinės iššilmės jaunimo organizacijose.
Kiekvienos tautos jaunuo-
menė taip ruošiasi švęsti savo globėjo
sukaktuves. Prieš gruodžio 31 dieną atliekama novena arba
trijų dienų rekolekcijos, priimama šv. komunija, skaitoma balsiai
pasižadėjimai su savo parašais, kurie pasiųsti Romon, sakoma
iššilmėms pritaikintas pamokslas. Po pietų daromi susirinkimai
su šv. Aloyzo programa: giedama šv. Aloyzo himnas, dainos,
paskaita, deklamacijos ir t. t.

Kaip mes paminėsime šv. Aloyzo sukaktuves?
Ir Lietuvos jaunimo pirmasis eucharistinių suvažiavimas ir
moksleivių ateitininkų bei studentų sąjungos konferencijose ir
pavasarininkų kongresuose esame nutarę draug su viso pasaulio
katalikų jaunuo-
menė švęsti šv. Aloyzo sukaktuves. Tuo tikslu
čia minimų jaunimo organizacijų atstovai, kreipiasi į visą Lietu-
vos katalikų jaunuo-
menę prašydami:

1) padėti savo parašus į tam tyčia pagamintus lakštus,
kurie bus išsiuntinėti visoms ateitininkų kuopoms ir pavasari-
ninkų rajonams;

2) kiekvienas padėjęs savo parašą pasižada: a) stiprinti
savo tikėjimą, drąsiai be atodaros jį ginti ir juo gyventi; b) mylėti
Kristaus Bažnyčią, nešant jai savo pavyzdžių dorinės paramos,
veikliai remdamas jos dirbamus darbus; c) nuoširdžiai rūpintis
igyti gilesnę kataliko sąmonę, dvasinę kultūrą; d) auklėti savyje
skaistybės dorybę, ypač dažnai priimant šv. komuniją ir garbi-
nant švenč. Mergele Mariją; e) lavinant savo būdą, užgrūdinant
savo valią ir širdį krikščioniškomis dorybėmis, ypač pavyzdinčiai
pasireikšti savo santykiuose su tėvais ir artimais;

3) pasiųstuosius parašams lakštus su savo pavardėmis gražinti ne vėliau lapkričio mėnesio pabaigos, kad galėtume juos surišti į vienas knygas ir persiųsti Romon, kur mūsų atstovai įteiks juos šv. Tėvui; parašų lakštus reikia adresuoti taip: L. K. M. Ateitininkų Centro Valdybai, Laisvės al. 3, Kaunas;

4) ruošti vietose kuo iškilmingiausiai paminėti šv. Aloyzo sukaktuves: pavasarininkai gruodžio 31 dieną arba, jei nepatogu, Kalėdų dieną gruodžio 26 d. bei per Naujuosius Metus, o ateitininkai prieš Kalėdų atostogas arba po Kalėdų — smulkios programos nepatiekiami. Vietos aplinkybės nurodys, kaip mes, kat. jaunuomneė, galėtumėm geriau pareikšti meilės savo Globėjui. Tačiau trys dalykai nepakeistini: a) bendra šv. komunija, b) pritaikintas pamokslas ir c) viešas susirinkimas;

5) susipažinti arčiau su savo Globėju įsigijus platųjį šv. Aloyzo gyvenimą - iš vokiečių kalbos Byro vertimą (Šv. Kazimiero Dr. leidinys). Jis labai tiktų skaityti kiekviename susirinkime, kad tuo būdu mūsų Globėjo asmuo būtų artimas ir mylimas, gi jo gyvenimas įkvėptų mūsų sieloms daugiau kilnumo ir gražumo;

6) atsiųsti mums žinių apie įvykusias iškilmes, jų programą, kad galėtume jas persiųsti Generaliniam Komitetui Romon, kurs išleis tam tikslui visų kraštų šv. Aloyzo sukaktuvių paminėjimo knygas;

7) kadangi mes turėsime išlaidų ir lakštams apmokėti ir surišti juos knygosna ir persiųsti Romon, prašome kiekvieno iškilnių dalyvio skirti tam reikalui nors po kelis centus;

8) informacijų ir paklausimų dėl lai rengiamų šv. Aloyzo sukaktuvių galima gauti: L. K. Moksleivių At. Centro Valdyboje, Laisvės Alėja 3.

Jaunime, ateitininke ir pavasarininke, atsiliepk į šį atsisaukimą. Mūsų Globėjas—šv. Aloyzas. Jo idealai—mūsų idealai! Jis ne tik mūsų užtarytojas, bet ir artimas draugas. Už draugiškumą į širdį tegalima tik širdimi atsimokėti!

Šv. Aloyzo Iškilnėms Ruošti Komitetas.

Pastaba. Po iškilmingais pasižadėjimų lapais gali pasirašyti pavasarininkai, ateitininkai ir šiaip kiekvienas kat. jaunuolis.

Pranešimai iš vietų.

Ylakiai. Spalių 3 d. įvyko iškilmingos rožančinės pamaldos ir pasiaukojimas švenč. Jėzaus Širdžiai. Buvo melstasi, kad dieviškoji Širdis pasigailėtų suklydusių mūsų šalies bedievių.

Liudėsio ainy.

Papilys. Mūsų parapioj spalio 3. d. įvyko iškilmingas „Maldos Apaštalavimo“ įkūrimas. Gražiai išpuoštoji koplyčioje buvo laikomos atatinamos pamaldos ir primtųjų narių bendra

šv. Komunija. Dalyviai džiaugiasi ir labai dėkoja gerb. Klebonui už „M. A.“ įvedimą, tikėdamiesi, kad palengvės ir visa parapija užsideds karštą meile dieviškai išganytojo Širdžiai. *E. Kežienė.*

Vietinių M. A. Vedėjų žiniai. Vietinių M. A. Vedėjų prašome malonėti prisiusti statistiką, kiek yra parapijos centre įsirašusių Maldos Apaštalavimo narių.

Taip pat prašome atsiusti statistiką, kiek šeimynų padarė savo namuose J. Širdies intronizaciją arba pasiaukojimą švenč. Jėzaus Širdžiai.

Statistikas prašome atsiusti į Kauną tų organizacijų Valdybai (kun. B. Andruška, Rotušės aikštė 12, Kaunas). Jokių kitų žinių tuo tarpu dar nereikalaujama, kaip tik M. A. narių skaičius ir pasiaukojusių šeimynų skaičius. Bendra statistika iš Lietuvos yra siunčiama į M. A. ir šeimynų pasiaukojimo centrus, kurių pirmasis yra Ryme, o antrasis Prancūzijoje.

M. A. ir Š. P. Valdyba.

Iš katalikų pasaulio.

Apie kankinių šali.

Persekiojimai Kat Bažnyčios Meksikoje eina sena vėže. Persekiojotai vartoja žiaurias ir nedoras priemones. Taip antai, anot ateinančių žinių iš Meksikos, uždarant vieną didelę kat. šventovę Guadalajaroje, buvo išžudyta 100 žmonių ir kelios dešimtys sužeista. Mat, buvusi miesto gubernatorius papirko keletą savo pakalikų, kad laike didžiųjų katalikų apeigų bažnyčioje jie įsimašytų į minią ir pradėtų neva šaudyti į pravažiuojantį didelį kareivių automobilį. Jie dar labiau paraginti savo vado paskatinimais, už „Judo sidabrinius“ prizadėjo tai padaryti. Kaip tik pasigirdo šūviai, kareivių eilės tuoju apstojo bažnyčią ir pradėjo šaudyti į tą šventovę. Daugelis žmonių galvatrukčiais veržėsi iš bažnyčios. Kareivių šūviai pasipylė į juos... Šventoriuje dar ilgai girdėjosi miršančiųjų vyrų, motinų ir vaikų kliksmas ir dejavimas.

Tegyvuoja Kristus-Karalius.

Tarp daugelio kitų Meksikos kentėtojų, kurie šiemet yra pralieję savo kraują, ypač reiktų pažymėti apie nužudymą vieno 70 metų senelio iš Pueblo miestelio. Tai buvo senutis pirklys, vardu Juozas Garcia Farfan. Jisai, matydamas, kaip baisiai yra persekiojami Meksikos katalikai ir kaip net vienas kitas jo kaimynas pasiduoda bedievių įtakai, — pasiryžo kaip tik sekti pirmųjų krikščionių pavyzdį ir viešai prie kiekvienos progos drąsiai išpažinti Kristų. Todel jis ir savo krautuvės lange užrašė: „Viva Cristo Rey — Tegyvuoja Kristus Karalius!“ Pamatę tokį parašą du meksikiečių neva „generolai“ — Amaya ir Sanchez, griežtai pareikalavo, kad pirklys tuč tuojau nuplėštų tą parašą. Senelis

rimtai atsakė, jog savo namuose jis esąs šeimininkas. Tada įtužę „generolai“ šovę į jį iš revolverio, bet senelis paspėjo išsisukti ir ėmė gintis. Kilo trukšmas. Krautuvėn įsiveržė kareiviai, tuoju suėmė senelį ir nuvežę į kalėjimą dar tą pačią naktį sušaudė. Patys Meksikos valdžios laikraščiai netrukus pranešė, jog ant rytojaus buvęs rastas už miesto pirklio Farfan lavonas, kuris visas buvęs baisiai sušaudytas it rėtis. Taip pat buvo pastebėta, jog per jo kūną dar buvo automobiliaus ratais pervaziuota!..

Lucerno kantono pasiaukojimas švenč. Jėzaus Širdžiai.

Sveicarijos kantono — Lucern — pasiaukojimą švenč. Jėzaus Širdžiai. Šių metų rugsėjo 7—8 dienomis stebūklais išgarsėjusioje vietoje, Einsiedlen'e susirinko keli tūkstančiai šveicarų gyventojų iš visų to kantono kampelių. Bet visų daugiausia buvo jaunuolių, nes kaip tik jų dėka ir buvo suruoštos tos iškilmės. Garsusis šveicarų pamokslininkas kun. Scherer įspūdingai kalbėjo apie švenč. Jėzaus Širdies skausmą, visur malant šiais laikais tiek daug nedėkingumo, neištikimybės, atšalimo, — užtat ir ugningais žodžiais įrodinėjo būtiną reikalą savo gailėstingumo ir meilės darbais pareikšti išganytojui daugiau atsidavimo ir persiėmimo jo mokslu. Po Lucernos vyskupo pamaldų prieš išstatytąjį švenč. Sakramentą įvyko iškilingasai pasiaukojimas švenč. Jėzaus Širdžiai visų maldininkų bei jų šeimynų, o taip pat ir visų valdžios atstovų drauge su viso kantono gyventojais. Užbaigiant tas iškilmes „Studentų kieme“ valdžios vardu prakalbėjo į visus to pasiaukojimo dalyvius Dr. Sigrüst, dėkodamas visiems dalyviams ir dvasiškijai. Čia jis pabrėžė taip pat ir apie laimingą ateitį tų jaunuolių, kurie yra katalikiškai auklėti ir apie jų globą tolimesniame gyvenime. Ypač gilaus įspūdžio paliko jo viešas pasiaukojimas ir pasižadėjimas Marijai, kuo ištikimiausiai eiti savo pareigas.

Belgijos ir Prancūzijos miestai aukojasi švenč. Jėzaus Širdžiai.

Šv. Tėvui Pijui XI įvedus Kristaus Karaliaus šventę, visose kat. šalyse galima pastebėti, kaip didėja atskirų šeimynų, įstaigų ir net išties miestų pasiaukojimai dieviškajai Kristaus Karaliaus Širdžiai. Taip, pav., š. m. rugpiučio mėnesyje nedidelis Belgijos miestas Werwicz (netoli Prancūzijos sienos) kuo iškilingiausiai pasiaukuoja J. Širdžiai. Tą dieną visi namai ir įstaigos buvo išpuošti. Iš visos apylinkės suplaukė tūkstančiai žmonių. Tėvui Gheerebaerti išaiškinus didelę tokio pasiaukojimo reikšmę, miesto burmistras priminė norį įvykdyti vieną Miesto Valdybos nutarimų, padarant viso miesto pasiaukojimą išganytojaus Širdžiai. Ir tada viešoje miesto aikštėje prieš pastatytą didelę švenč. J. Širdies statulą (stovylą) Brügge's vyskupas iškilingai perskaitė pasiaukojimo aktą, tuo tarpu kaip visi dalyviai susitelkę klūpojo ant žemės. Gražia tautine eiseną užsibaigė iškilmės.

Dar įdomesnis yra prancūzų miesto La Vendee pasiaukojimas. Čia atlikus visas pasiaukojimo iškilmes, buvo nešama švenč. J. Širdies statula miesto gatvėmis, paskui ėjo visi miesto valdininkai su savo meru (burmistru) — markizu de Beaudry d' Asson priekyje. Tarp kitko jie čia pasirijo šeimyna po šeimynos, parapija po parapijos, miestas po miesto ir visą Prancūziją užkariauti švenč. Jėzaus Širdžiai.

Vėl nauji šventieji?

Siemet Romoje vėl buvo paskelbta visa eilė palaimintųjų. Tuo pačiu tikslu pagrindingai tyrinėjama keli šimtai naujų bylų, kurios jau yra užvestos Romoje, norint kad būtų pripažinti palaimintaisiais ar šventais daugelis kitų mirusių asmenų, kurie savo gyvenime pasižymėjo dideliu šventumu. O tokių asmenų, pasižymėjusių savo nepaprastu šventumu pasitaiko Kat. Bažnyčioje daug daugiau, negu mums dažnai atrodo. Štai, pavyzdžiui, tik iš vienos Jėzaus Draugijos šalia 14 pripažintų šventųjų ir 104 palaimintųjų dar yra pradedama Romoje tirti kelios dešimtys kitų jėzuitų gyvenimų. Tas pat yra ir su kitų vienuolių nariais ir šiaip jau žmonėmis pasauliečiais ir kunigais. Daugelis jų yra gyvenę ir mirę pačiais paskutiniais laikais. Taip antai tik siemet dar yra miręs garsusis Belgijos kardinolas Mercier'as, o jau Belgijoje tuojau susidarė visas komitetas, kuris jau yra padaręs Romoje pirmuosius žygius, kad vėliau po kokios 50 ar 100 metų jau būtų galima tas nepaprastas kardinolas pripažinti šventuoju. Panašiai rūpinasi prancūzai, ispanai ir kitos tautos savo tautos šventųjų pripažinimu.

Taip pat pernai pradėta Romoje tyrinėti stebuklai, kurie yra priskiriami didelio Norvegijos apaštalo tėvo Karolio Šilingo (gyv. 1835—1907 m.) užtarimui. O tokių pavyzdžių yra šimtai. Kad jie visi būtų Kat. Bažnyčios pripažinti šventaisiais, dažnai sunku tikėti, nes tam reikia labai griežtai ir aiškiai įrodyti tokių asmenų šventumą ir jų stebuklų tikrumą.

Taip, pavyzdžiui, labai Amerikoje įsigalėjusi kat. jaunimo draugija „Kolumbo vyčiai“ arba „ritieriai“ pradeda net daryti pastangų, kad ir garsusis Amerikos atradėjas, Kristoforas Kolumbas, būtų kada nors pripažintas šventuoju! Ar tai jiems pasiseks įrodyti, galima ir paabejoti.

Vis dėlto, girdint, jog daug naujų žmonių yra net mūsų laikais pasireiškę su tikrai nuostabiu šventumo laipsniu, mes esame verčiami tikėti tiems Kat. Bažnyčios žinovams, kurie tikrina, jog gal būt ir iš tikrųjų pasaulyje dar niekuomet negyveno tiek daug šventųjų, kaip kad mūsų laikais!

Keliaujančios koplytėlės.

Ir vėl naujas sumanymas Amerikos katalikų! Štai „Draugija Katalikų tikėjimui platinti“ Amerikoje yra įrūšusi tris didelius automobilius — koplytėles. Tuose automobiliuose gali tilpti 76

žmonės. Automobilų viduje yra visa, kas tik priklauso prie kopytėlės: altorius, bažnytiniai drabužiai, o net ir vargonėliai, visas apšildymas ir elektros šviesa. Be to dar čia randasi ir kambarėlis draug su automobiliu keliaujantiems misijonieriams ir mažas knygynėlis. Su tokiomis kopytėlėmis jau yra labai daug gerų vaisių susilaukta. Su jomis nuvažiuojama ir į tas apylinkes, kur žmonės yra toliau nutolę nuo bažnyčios, misijonieriai teikia jiems misijas, laiko pamaldas, teikia sakramentus. Vienoje vietoje padarę tokias misijas, jie vyksta toliau. Mat, jau Amerikos katalikai yra pratę šios žemės išradimus ir pažangą sunaudoti amžiniems tikslams. Taip antai, kai kuriais atvejais Amerikos kat. kunigai, o net ir vienuolės, panaudoja net orlaivių pagalbą didesniems apaštalavimo tikslams. Taip darė, pavyzdžiui, ir kelios laikraščių redakcijos laike Eucharistinio kongreso Čikagoje, norėdamos kuo greičiausiai patiekti žinių apie to kongreso įvykius, plačiai naudodamosi orlaivių pagalba, ar tai rinkdami žinias, arba išsiunti nėdami savo laikraščius.

Katalikų misijonieriai.

Kynuose laike 1925 metų katalikų skaičius padidėjo 82 tūkstančiais. Šisai prieauglis dar tuo yra svarbus, kad ir tais metais Kynuose ėjo didelės savitarpio kovos ir visokiais būdais trukdė jų darbą čia atsidanginę bolševizmo skelbėjai. O juk žinomas dalykas, jog kaip tik bolševikai daugiausia bijosi ir neapkenčia šv. Kat. Bažnyčios. Tačiau, kaip matome, Dievas gausiai laimino kat. misijonierių pastangas.

Japonijos laivyne jau yra dabar net du katalikai admirolai—Yamamoto ir Saito, kurių paskutinis tik prieš tris metus tapo kataliku. Kaip teko mums patirti nuo pažįstamų japoniečių, tai admirolas Yamamoto dėl savo gilių įsitikinimų, dažno ėjimo prie šv. Sakramentų ir pavyzdingo krikščioniško gyvenimo priklauso prie pačių kilniausių pasauliečių katalikų toje „tekančios saulės“ šalyje.

Alžire neseniai Kartagos arkivyskupas čia įšventė į kunigus buv. admirolą Malkor'ą ir pulkininką Genrion'ą. Juodu, eidami garsiojo Sacharos dykumų apaštalo, Tėvo Fuko, pėdomis, trokšta visiškai pasišvęsti dėl musulmonų atvertimo į kat. tikėjimą ir net mąsto apie tai, kaip jie galės savo kraują pralieti už Kristaus mokslą.

Šv. Augustino sukaktuvės.

1930 m. rugpjūčio 28 dieną sueina lygiai 1500 metų nuo šv. Augustino mirties. Viso pasaulio katalikai ruošiasi tas sukaktuves iškilmingai sutikti. Hipponos mieste, kame tas didis šventasis buvo vyskupu, jau pradėta statyti didelė bazilikos bažnyčia šv. Augustino garbei. O, kaip būtų gražu, jeigu ir mūsų šalis 1930 m. galėtų paminėti tas iškilmes ir išleisti bent pačias garsiausias to šventojo rašytojo knygas. Tik iš kur gauti tiek lėšų taip kilniam tikslui?

Leidžia Tėvai Jėzuitai. Redaktorius—T. B. Andruška S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos kiekvienai gruodžio mėn. dienai.

1. Pal. Edmundas Kam-pion ir jo draugai kent. iš Jėzaus Draugijos. Kad mes visi išgytume apaštališko pasišventimo dvasios ginant šv. kat. tikėjimą.

2. Šv. Silvijana. Stropus lankymas šv. Mišių rytais Advento laiku.

3. Jėzaus Širdies penktadienis. Šv. Pranciškus Ksaveras iš Jėzaus Dr-jos. Už kat. misijonierius stabmeldžių kraštuose.

4. Pal. Jeronimas ir Simonas kent. iš Jėzaus Draugijos. Už mūsų ganytojus-vyskupus.

5. II Advento sekm. Gyvas pamaldumas prie Švenč. Jėzaus Širdies ir Švenč. Eucharistijos.

6. Šv. Mikalojus vysk. Karšta meilė ir prisirišimas prie Kat. Bažnyčios.

7. Šv. Ambraziejus vysk. Kad mokyklų vaikučiai būtų gerai katalikiškai auklėjami.

8. Švenč. P. M. Nekaltas Prasi-dėjimas. Kad mūsų jaunimo tarpe vis labyn išgalėtų meilė prie Nekalčiausios Marijos.

9. Šv. Valerija kent. Už visas seseris-vienuoles mokačias lietuvių mokyklose.

10. Šv. Panelės iš Loreto. Kad visas mūsų jaunimas suprastu skaistybės vertę.

11. Šv. Damazas pop. Mūsų atsidavimas Kristaus Vietininkams.

12. III Adv. sekm. Šv. Valerikas—mėn. globėjas. Už kasdieninės Komunijos malonę.

13. Šv. Liucija kent. Už visus „Žvaigždės“ skaitytojus ir platintojus.

14. Šv. Alfredas. Kad Lietuvoje sumažėtų nepadorūs pasilinksminimai ir netikusios mados.

15. Šv. Kristina. Už dorus tarnaites ir tarnus. Šv. Žitos draugija.

16. Šv. Euzebijus vysk. Už gerų kat. laikraščių ir knygų išplatijimą Lietuvoje.

17. Šv. Lozorius vysk. Kad Meksikos katalikai kantriai iškęstų baisiuosius persekiojimus.

18. Šv. Vunibaldas, isp. Kad ir mes mokėtume labiau pasi-švęsti gailestingumo darbams.

19. IV Adv. sekm. Idant kuo daugiausia žmonių pasinaudotų jubiliejaus malonėmis.

20. Šv. Julijus kent. Už visus tuos, kurie drąsiai platina gerus kat. laikraščius.

21. Šv. Tomas apašt. Už atsivertimą dviejų asmenų, kurie yra toli nuklydę nuo šv. kat. tikėjimo.

22. Šv. Zenonas kareivis. Kad Lietuvos kareivių tikėjimo pavojai sumažėtų.

23. Šv. Viktorijos kent. Rūpestis mūsų ligonių dvasios reikalais.

24. Šv. Kūčių vakaras. Kad visi Lietuvos katalikai tinkamai su-tiktų šias Kalėdų šventes.

25. Šv. Kalėdos. Mūsų vaikučių pamaldumas prie Kūdikielio Jėzaus.

26. I sekm. po Kalėdų. Visas Lietuvos atsinaujinimas Kristaus dvasioje.

27. Šv. Jonas Apašt. Kad mes patys labiau pamėgtume prie Šv. Rašto skaitymo ir kitus prie to paragintume.

28. Nekaltų Vaikelių die-na. Už visas našlaičių prieglaudas ir visus našlaičius Lietuvoje.

29. Šv. Tomas Canterb. Kent. vysk. Drąsus gynimas kat. tikėjimo nuo įvairių užpuldinėjimų.

30. Šv. Eugenijus. Už vi-sus, kurie nekaltai kenčia persekio-jimus dėl tikėjimo.

31. Šv. Silvestras pop. Už visus atgailojančius paklydėlius. Už „M. A.“ narių reikalus.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlaidų.**

Naujos aukos kat. misijoms.

Visose kat. šalyse smarkiai kyla didelis susidomėjimas kat. misijomis. Draugijų draugijos kuriasi, kad geriau padėti vargšams stambeldžiams pažinti jų Atpirkėją. Vpač energingai to darbo tveriasi jaunimas. Antai Amerikoje nuo 1918 m. susirašė net 500 tūkstančių kat. studentų, kurie yra pasiryžę visu kuo padėti kat. misijoms. Panašiai elgiasi ir Belgijos moksleiviai, rinkdami del kat. misijų senus pašto ženklus, šokolado popierėlius ir tt. Taip jie per keletą metų surinko į 425 tūkst. frankų, už kuriuos jau pastatyta Kongo misijose Afrikoje 6 kaimeliai krikščionims, 41 koplytėlė ir viena ligoninė. Kaip matote iš šio aukų sąrašo, tai ne ką teatsilieka nuo to pasaulinio judėjimo ir mūsų jaunimas.

Šį mėnesį aukojo kat. misijoms pinigais: Marijona Šateikaitė—25 litus, Juzefa Radišauskaitė—10 lt., Ona Lozoraitytė—5 lt., Jonas Baltutis—4 lt., Benedikta Norkaitė—2 lt., Uršulė Šukytė—2 lt., M. Rudzevičaitė—1 l. 50 cent., po mažiau aukojo—Teišerskis Česlovas, Mockus Alb., Lieparskis Edm., Kučinskas Juozas. Pašto ženklais: Kauno Kun. Seminarija, Skardinskas Gediminas, Gailevičius Vl., Dulskis, Ilgauskas Antanas, Zigmantas Vincas, Glovackis Ged., A. Vitkevičius, Kavaliūnas Br., Šelgauskas, Aleks. Širvinskas, Vytautas Vintortas, Julijus Kėvalaitis, Simanavičius Antanas, Baškys Petras, Falkauskas Česlovas, Zaborskis, Br. Švėdersas, O. Švėdersienė, p-lė Vilkaitė, Cibulskaitė Vikt., Pranc. Kričauskienė.

Te Visagalis Dievas ir atsivertusiųjų stambeldžių maldos atlygina už Jūsų aukas!

Redakcijos atsakymai.

Gerb. gerb. Lakištutei, G., Lašny Juozui, L. B., J. Jakučiui, Fr. Beleckui. Dėkojame už atsiųstus rašinėlius. Netrukus sunaudosime.

Gerb. P. K. Jūsų gražutis vertimėlis iš Ella Lindner vis delto šiuo tarpu „žvaigždėje“ dar negalės tilpti. Tariame nuosirdų ačiū už prielankumą.

Gerb. Lat-giui. Nors eilutėse yra kilnių jausmų ir minčių, tačiau jų forma nesutinka su Dr. Bizausko teorijos reikalavimais. Atsiprašome už neįdėjimą.

Gerb. Pr. K., O. M. ir kitiems, kurie nori gauti daugiau žinių apie draugiją sieloms skaistykloje šelpiti, patariame kreiptis šiuo adresu: Kun. Mielaška, Karmelitų Bažnyčia, Kaunas.

Gerb. Pr. Br. Kaip pašto ženklai, taip ir seni nenaudingi popieriniai pinigai galima rinkti kat. misijoms.

Gerb. Bublui Jūsų pageidautų knygelių Kauno knygynuose jau nėra.

Nepasirašiusiems, tikros pavardės ir Redakcijai nežinomiems asmenims paprastai redakcijos neduoda atsakymų ir jų straipsnių negali sunaudot. Tat pasirašykite!

Redakcijai atsiųstos knygos.

1. Kun. P. Dogelio „Visų metų apmąstymai“. 2 dalys. 714 psl. 4 litai. Čia telpa gražūs mąstymai apie mūsų tikėjimo tiesas ir dvasinio gyvenimo pagrindus. Patartume kiekvienam jas įsigyti knygynuose.

2. Kun. J. Pauliukas. „Kelionės įspūdžiai“. Brooklyn N. Y. 1926. 328 psl. Čia yra labai širdingai aprašyta pernykštės kelionės įspūdžiai po šventas vietas Romoje, Palestinoje ir kitur. Daugybė gražių paveikslų puošia visą leidinį.

3. Vysk. Kaz. Paltarokas. Tikibinis Vaikų Auklėjimas. 1926 m. 16 psl.

4. Vysk. K. Paltarokas. Seksualinis jaunnuomenės švietimas. 1926 m. 48 psl.

5. Kun. Vaišaitis. „Kryžiaus keliai“. Mažesniųjų Brolių leidinys. 1925 m. 64 psl.

6. T. Jeronimas Pečkaitis „Bitininkas“. Gaunama ten pat. 1921 m. 104 psl.

7. Tarvydas. „Patricija arba Nežinomoji Kankinė“ Ten pat. 1924 m. 20 psl.

8. A. Keblaitis. „Šv. Antanas Paduvietis“. Ten pat. 1923 m. 38 psl.

9. Prel. A. Dambrauskas. „Melskimės—Maldų knygelė Lietuvos jaunimui“. Šv. Kaz. Dr-ja. 1926 m. 314 psl.

10. Liet. Kat. J. „Pavasario“ Sąjungos ištatai ir kiti Sąjungos leidiniai.

* * *

Be to dar yra atsiųsta „Žvaigždės“ Redakcijai iš Austrijos, Šveicarijos ir Vokietijos visa eilė pačių naujausių religinio turinio leidinių. Iš jų mes tik šiuos norėtume ypatingai patarti pasiskaityti visiems mūsų skaitytojams, kurie tik moka daugiau vokiečių kalbos.

Prof. Dr. Kalt. „Jesus die Sehnsucht der Menschheit“. Steyl. Missions-druckerei. 116 psl.

Pragaro valstija vis plečiasi. Bet išganymas tik Kristaus karalystėje terandamas, prisiglaudus prie Išganytojo Širdies. Užtat ir dvasinio turinio knygos, kurios mums rašo apie Jėzu, privalo mums būti itin brangios. Steyl'io tėvai (S.V.D.) tuo tikslu leidžia visą eilę raštų apie Išganytoją. Šiose knygose aiškiai parodomas tas didelis Izraelio tautos ir daugelio pasaulio išminčių ilgesys, belaukiant Kristaus atėjimo.

Veikalas parašytas gyvai ir širdingai.

Dr. N. Weber O.S.B. „Seelenweihnacht“. St. Ottilien. Missionensverl. 1926 m. 196 psl.

Tai yra malonus rinkinėlis, supintas iš gražių dvasinio turinio pažadinimų skatinančių džiaugsmingai eiti šiais gyvenimo keliais prie Dievo. Per tikrai nuoširdų ir gilų pamaldumą autorius ragina eiti paskui Trijų Karalių žvaigždę ir glaudis prie Kūdikielio Jėzaus prakartėlės, visuomet švenčiant dvasioje Kalėdų šventes.

Christus — König von Dr. Otto Meller. Volksvereins-Verlag, M. Gladbach 1926.

IV.

Praskambėjo po pasaulį „Kristaus Karaliaus“ Vardas ir tas malonus aidas pasiekė plačiausias žmonių minias, o literatūroje pasirodo vis nauji kūriniai. Štai kad ir ši knygelė, kuri 64 pusl. gražiausiai nupiešia Jėzaus Karaliaus Karalystę, jo galybę ir valdžią.

Anton Heinen „Die Bergpredigt Jesu Christi“. Was sie dem Manne des 20. Jahrh. zu sagen hat? Volksvereinverl. 1926 m. 218 psl.

Jau antraštė pati už save kalba. Gyvu ir paprastu būdu autorius išdėsto, kokios d'deiės reikšmės turi kaip tik mūsų amžiui Išganytojo palaiminimai nuo kalno. Kiekvienas skaitytojas čia užtinka gilių minčių, kurios neįdomomis verčia labiau pagalvoti apie šio gyvenimo prasmę ir mūsų mylinčiojo Karaliaus pagrindinius dėsnius.

K. M. Tüshaus „Vater Benediktus“. St. Ottilien. 1923 m. 128 psl.

Benediktinų ordero isteigėjas susilaukė iš savo dvasios sūnų tikrai gražaus savo gyvenimo aprašymo. To didžiojo kat. Bažnyčios šventojo gyvenimas čia aprašytas taip gyvai ir prieinamai, jog beskaitant rodo, nė neįjantama, kad mus jau pusantro tūkstančio metų skiria nuo jojo mirties.

Dr. A. Pieper „Was geht den geistlichen seine Volksgemeinschaft an?“ Volksvereinverl. 1926 m. 140 psl.

Čia yra rašomi patys opiausi šių dienų klausimai ir nurodomi įvairūs būdai, kaip mūsų laikų kunigas privalytų apaštalauti per bažnyčią, draugijas ir šiaip jau susidurdamas su žmonėmis. Ne vienas kunigas iš čia galės pasisemti daug naujų žinių ir pažadinių.

Georg Bichlmair S. J. „Urchristentum und kath. Kirche“. Innsbruck. Tyrolia. 378 psl.

Šiais laikais daug kalbama apie pirmuosius krikščionis. Net visi eretikai stengėsi įrodinėti, kad jie laikąsi tų pačių tiesų, i kurias tikėję ir pirmieji krikščionys. Tačiau ir patys rimtesnieji eretikai, nesykį besigilindami ir pirmųjų krikščionių istoriją, jau turėjo pripažinti, jog ir pirmųjų laikų kankiniai guldė savo galvas už tas pačias tikėjimo tiesas, kurias ir iki šiol gina tik viena kat. Bažnyčia. Tai labai aiškiai ir pagrindingai įrodi-
nėja ir šių knygų autorius, kuris jau tais klausimais yra laikęs visą eilę paskaitų 1922—23 m. Kat. Liaudies Universitete Vienoje.

Ferd. Theissen S. J. An Quellen des Lebens. Naturwissenschaftliche Bilder. Tyrolia. 370 psl.

Čia yra duodama visa eilė gražiausių gamtos vaizdelių iš šiltųjų atogrąžos kraštų ir iš Europos prigimties. Knygų autorius, kaip pasižymėjęs auklėtojas, žadina jaunimo tarpe gilesnį gamtos grožio supratimą, nuolat rodo nurodymas ir į patį Amžinojo Grožio Šaltinį — Dievą. Šios knygos verčia kiekvieną gamtos mėgėją giliau pamastyti ir eiti per gyvenimą atmerkтомis akimis.

Godfrey Raupert „Der Spiritismus im lichte der vollen Wahrheit“. Tyrolia. 1925 m. 86 psl.

To paties „Die Geister des Spiritismus“. Ten pat, 1926 m. 120 psl.

Žmonės nutolę nuo tikėjimo, dažnai patenka į baisias spiritizmo pinkles, ir ima iššaukinėti dvasias. Dvasių iššaukimo paprotys labiausiai išsiplatino Amerikos, Anglijos ir kituose pasaulio didmiesčiuose. Ir jau visur pastebėta, jog tūkstančiai ir šimtai spiritistų tik dėl to yra suardę nervus, prieję prie baisių žmogžudysčių, proto netekimo ir pan. baisybių, jog per spiritizmą jie pateko į piktosios dvasios nagus. Užtat šių knygelių rašytojas, kaip pirmieji dalyko žinovas griežtai pakelia savo balsą prieš tuos mūsų laikų burtus ir pragariškus žavėjimus. Jis pats per ilgus metus dirbęs Londone ir kituose pasaulio miestuose tarp išymiausių spiritizmo žinovų-mokslininkų ir gerai pažinęs tas išgąstingas pasekmes, — dabar lyg koks apaštalas važinėja po įvairias pasaulio šalis, rodydamas tikrąjį spiritizmo veidą. Rauperto veikalai iššaukė didžiausio susidomėjimo katalikų, vyskupų ir mokslininkų tarpe. Šv. Tėvas jam atsianti ypatingą pagyrimo laišką.

Georg Bichtmair S. J. „Okkultismus und Seelsorge“. Tyrolia. 1926 130 psl.

Okultistai tai artini spiritistų giminaičiai. Jie išnaudoja slaptas žmogaus sielos jėgas įvairiems pranašavimams, pamestų daiktų radimui, hipnotizmui, isikišanč „įvairioms dvasioms“. Jie griežtai atmėta bedievyystė-materializmas, bet kovoja ir prieš Kat. Bažnyčią, kuri visai kitaip moko apie amžinąjį gyvenimą, negu jie kad norėtų. Tėvas Bichtmair ragina skaitytojus, o ypač kunigus, kovoti prieš okultizmą 1) geru krikščioniško gyvenimo pavyzdžiu, 2) rodant į kat. apeigų kilnumą ir 3) giliau supažindinant žmones su kat. tikėjimo tiesomis.

P. Thomas Jungt. C. S. B. „Die Liturgie des Kirchenjahres“. Benziger. 1926. Antroji laida 165 psl.

Paskutiniams laikams užsienyje vis daugiau ir daugiau pasirodo liturginio turinio knygų. Katalikai vis labiau pradeda įdomintis savo Bažnyčios apeigomis, jų istorija ir reikšme. Ir šios knygelės suteikia gražių išaiškinimų apie visas bažnytinės šventės metuose ir suteikia įvairiausių dvasinių paskatinių ir nurodymų.

Jos. Kinzig. „Der hl. Petrus Canisius“. Benziger. 127 psl.

Šv. Petras Kanizijus tai jau 14 šventasis iš Jėzaus Draugijos. Tai buvo didelis Vokietijos apaštalas reformacijos laikais. Pernai jis buvo paskelbtas šventuoju ir Bažnyčios daktaru. Šiose knygelėse nušviečiamas apaštališkas to didžio šventojo gyvenimas. Knygelės turėtų ir Lietuvoje labiau išplisti.

P. Hoffmann O. S. B. „Die hl. Theresia vom Kinde Jesu“. Benziger. 1926 m. 124 psl. Ketvirtoji laida.

Mūsų laikams reikia šventųjų! Juo labiau plinta ištvirtinimas, neapykanta, — juo geriau mes jaučiame reikala šventų apaštalų mūsų laikams. Ir tai tokių šventųjų, kurie gyvenimą pašvęstų savo vargstantiems broliams, o savo sielą yra Dievuje paskendę. Paskutiniams laikams Dievas ir bus davęs pasauliui toki vadovą prie šventumo, — Šv. Teresę Kūdikelio Jėzaus (1873–1897 m.). Žavimantis tas šventosios gyvenimo aprašymas kiekvienam prikišamai irodo, kad ir mūsų laikais gali gyventi dideli šventieji!

Ottmar Decker O. P. „Mein Weg aufwärts!“ Ein Lebensbild des hl. Thomas von Aquin. Benziger. 1926 m. 132 psl.

Kaip šv. Tomo Akviniiečio mokslas, nežiūrint į visas laikų atmainas, visados pasilieka jaunas, taip ir jo asmuo savo gyvenimo šventumu prasimuša iš ančių glūdumos. Tėvas Decker šiose knygelėse puikiai sugebėjo to šventojo gyvenimą pritaikinti mūsų laikams. Tai yra tikrai gražus leidinėlis mūsų kat. jaunimui.

Dr. G. Mortensen. „Litauen. Grunzüge einer Landeskunde“. Friederichsen. Hamburg. 1925 321 psl.

Tai yra vienas plačiausiųjų geografijos veikalų apie Lietuvą. Autorius, pats važinėjęs po Lietuvą, gražiai sugebėjo aprašyti mūsų šalies gyventojus, jaukias bažnyčias. Bet jis nepraeina nepastebėjęs ir Lietuvos kelių, upių, ūkių ir tt. Visiems mūsų šalies mylėtojams, mokantiems vokiečių kalbos, tikrai patartume pasiskaityti šį gražų veikalą. Juk iš tiesų būn mums gėda, jeigu kitų šalių gyventojai apie mus daugiau žinotų, negu mes patys apie savo tėvynę, kurioje mums pats Dievas skyrė gyventi ir ją liepė mylėti.

Karte von Litauen nach amtlichen Quellen bearbeitet von Friederichsen u. Dr. Oželis. Maštabas: 1:750.000.

Visas tas knygas galima užsisakyti ir per Šv. Kazimiero Dr-ją Kaune.

Bažnytinių Žvakių Fabrika.

Juozo Jurkšaičio.

Kaunas, Vilniaus g. N. 22 (prie Bazilikos vartų)

Didžiausias pasirinkimas altorinių žvakių — papuoštų su paveikslais ir gėlėmis—didelių ir mažų. Čia galima gauti ir gražiai papuoštų „Paschalų“. Bažnytinės alyvos ir smilkalų. Kaina 50% pigesnė, negu kitur.

V. Petronaitytės.

Saldainių I parduotuvė.

Didžiausias pasirinkimas įvairiausių rūšių saldainių ir šokolado, geriausių Lietuvos ir užsienio fabrikų.

Kaunas, Laisvės Alėja
Nr. 26.

II parduotuvė.

KOLONIALIŲ,
GALETERIJOS,
tautiškų kaklaraiščių
ir muilo.

Kaunas, Laisvės Alėja
Nr. 28.

Pigiomis kainomis, be užsiprašymų.

DR. B. K. VENCIOUS,

Dantų Gydytojas

Priėmimo valandos 9—12
ir nuo 2—6

Kaunas, Nepriklausomybės
Aikštė 4. Kabineto tel. 10-98
buto „ 836

Geriausia aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigus ŪKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuosimčius. ŪKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Turėdami reikalų su čia pasiskelbusiais, visados nurodykite į jų skelbimą „Zvaigždėje“!

Pradėk šiandien taupyti!

Taupumas padaro žmogų turtingu. Iš kiekvienos savo algos tam tikrą dalį padėk indėlių sąskaiton. Tos sumos nors ir mažos nuostabiai auga. Prie jų dar prisideda nuošimčiai. Ne iš to, ką uždirbame, bet iš to, ką sutaupome liksime turtingais. Tamstos sudėti pinigai indėlių sąskaiton Lietuvos Tarptautiniame Banke uždirbs Tamstai 12% metams.

Sąskaitą galima pradėti padedant 10 litų.

Lietuvos Taptautinis Bankas

saugi vieta pinigams.

Laisvės Alėja 31, Kaune. Skyrius Skuode.

Domės! Gerb. Kunigai!

Pas mane gausite visuomet įvairių fasonų Jums
tinkamų

apikaklių, koloratkų

ir kitų fasonų apikaklių, manketų, viršutinių,
apatinių ir šlitų marškinių, odinių ir paprastų pirštinių
ir kojinių.

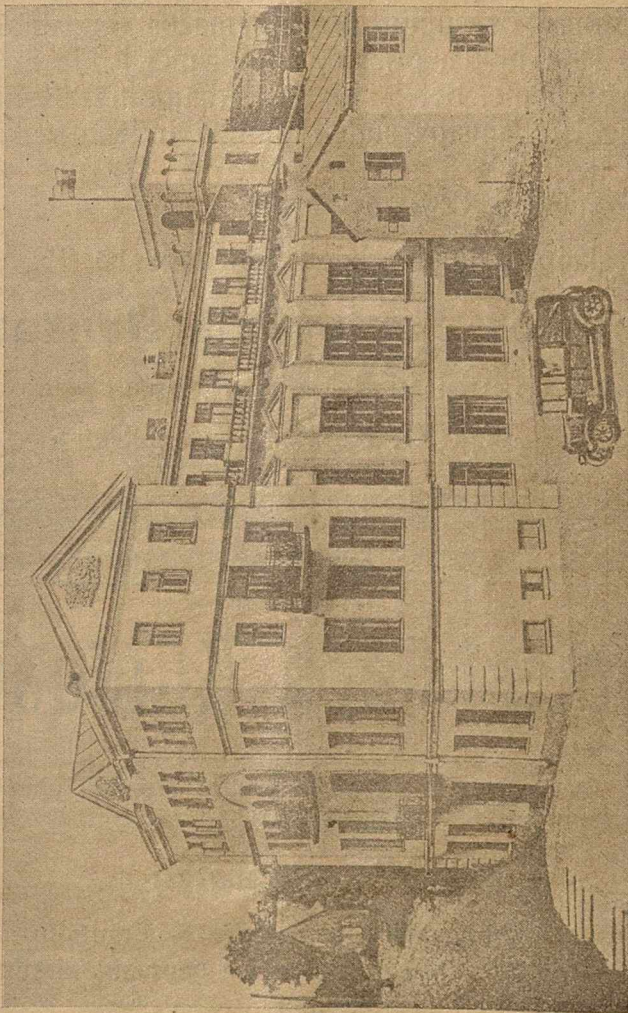
Antrašas: **M. BEKERIS, Kaunas,**
Prezidento gatvė Nr. 3.

Ką pirkdami užsiminkite apie skelbimą „Zvaigždėje“!

Zitiečių viešbutis

Kaune, Seimo g. Nr. 8. Telef. Nr. 19-31.

Numeriai pigūs, švarūs ir linksmi. Čia pat gaunami pusryčiai, pietūs ir vakarienės, sesučių lietuvių gardžiai gaminami.

Zitiečių viešbutis Kaune, Seimo g. Nr. 8. Tel. Nr. 19-31.

Atvažiuovės į Kauną stačiai važiuok autu, ar tramvaju iki Apygardos Teismo, o iš čia jau netoli — Lukšio g. ir Seimo. Ant kalnelio pamatysite šitą šitą rūmą 4 aukštų namą. Iš jo matosi visas Kaunas, Nemunas ir Užnemunė.

Šv. Kazim. Dr-jos naujai išleistos knygos:

1. *J. Murkos*, Vaikų darbymečiui V knygos. Gamta ir namai. Pradžios mokyklos IV skyriui, 200 psl. Kaina 6 lit.
2. *M. Meschler, S. J.*, Šventasis Aloyzas Krikščioniškojo jaunimo Globėjo gyvenimas. Sulietuvino *Byras*. 118 pusl. Kaina 3,50 c.
3. *Johannes Jørgensen*, Šv. Pranciškus Asyžietis. Gyvenimo aprašymas, vertė *kun. J. Bikiņas*. 266 psl. Kaina 4,50 c.
4. Švento Pranciškaus Dvasia arba Dvasių Malonių Šaltinis. Parašė *Prel. A. Dambrauskas* 627 pusl. dirbtiną odą raudonais kraštais 10 lt. tikros odos auksuotais kraštais 15 lt.
5. Melskimės! Maldų knygelė Lietuvos Jaunimui. Sustatė *Prel. A. Dambrauskas*. Penktas leidimas. Odiniais apdais ir pauksuotais kraštais 8 lit., dirbtiną odą raudonais kraštais 5 lit., drobės apdaruose baltais kraštais kaina 4 lit.
6. *Blazio*, Mandagumas.
7. Kišeninis Lietuvio kalendorėlis 1927 m. 50 c.
8. Nepaliaujamas permaldaujamas Šv. Sakramento garbinimas. 8 psl. 15 c.

Nesigailėsi įsigijęs šias pigias knygeles:

- Brolukui-Dobilėliui.** Sulietuvino *Kupranas*. Patarimai vaikams, norintiems būti dorais. 1 l. 30 c.
- Švenčiausias Sakramentas.** Mišios, Komunija. Pagal Kozelį vertė *Šeškevičius*. 1 l.
- Kristaus siela, pašvęsk mane!** Pašnekėšiai su Viešpačiu lankant šv. Sakramentą. Vertė *Rauduvė*. Aptaisyta. 2 l.
- Sventoji Elzbieta.** Vengrijos karalaitė, Turingijos kunigaikštienė, pavyzdys krikščionėms moterims. Parašė *Stolcas*, liuosaĩ vertė *Byras*. 1 l. 50 c.
- Šv. Jonas Berchmansas**, jaunimo patronas. **Šv. Ignacas Loyola**, jėzuitų ordino įsteigėjas. Parašė *Rouvier*, vertė *Andruska*. 1 lt 25 c.
- Šv. Jėzaus Vaikelio Valandos** su penkiomis Kalėdų giesmėmis. 5 c.
- Šv. Mišių klausymas** (lakštelis). 10 c.
- A. Huonderio*. Huronų vado priesaika. Istorinė apysaka. Kaina 1 l. 50 c.
- Kardinolo Wisemano*. Kopyltėlės lėmpelė 1 lit.
- Dro. A. Maliauskio*. Socializmas ir jo žadamasis rojus — 30 c.
- Nižegorodskio*. Kas yra socializmas. Vertė *kun. J. Bikiņas* 3 lt.
- Visos šios knygos gaunamos šv. Kazimiero Draugijos knygynuose Kaune, Ukmergėje, Panevėžyje, Šiauliuose, Radviliškyje, Mažeikiuose, Telšiuose, Tauragėje ir kituose didesniuose knygynuose.

Pats neužmiršk ir dar bent trims savo
pažįstamiems pasakyk, kad ir jie išsi-
rašytų 1927 metams paveiksluotąjį
dvasinio turinio laikraštį

„ŽVAIGŽDĖ“

„Žvaigždė“, kas mėnesį lankydama Jūsų namus, kiekvieną kartą yra pasiryžusi Jums atnešti malonių dvasinio turinio paveikslų, dvasią keliančių apsakymėlių, rimtų nurodymų vidujiniam gyvenimui, gražių atsakymų į svarbiausius skaitytojų klausimus.

„Žvaigždė“ duoda ir daug žinių iš plačiojo katalikų pasaulio, praneša apie tai, kas dedasi tolimuose stbmeldžių kraštuose, kame darbuojasi tūkstančiai pasišventusių katalikų misijonierių; ji rašo apie paskutinių laikų šventuosius ir tt. ir tt.

„Žvaigždė“ yra pašvęsta gilinti pamaldumui į Švenč. Jėzaus Širdį. Ją leidžia Tėvai Jėzuitai.

Per ištikus 1927 metus „Žvaigždė“ trokšta ir Jums nušviesti painius dvasinio gyvenimo kelius ir, lyg toji Trijų Išminčių žvaigždė, ji nori ir Jus ištikimai vesti prie Karalių Karaliaus ir Viešpataujančiųjų Viešpaties!

Užtat ir visi, kas tik gyvas, pasirūpinkit, kad jau nuo ateinančių Kalėdų ne tik Jūsų šeimynose, bet ir ties Jūsų kaimynų pastogėmis sušvistų „Žvaigždė“.

„Žvaigždės kaina metams	— 8 lt.
pusė metų	— 4 „
Užsienyje	10 „

Adresas: „Žvaigždė“ Jėzuitų namai
Kaune, Telef. 963.